UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alta., Canada
Phone 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів
Поза Канадою: $7.50
Зміна адреси: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

7
ВЕРЕСНЯ
Число
No 36
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLIV VOL. XLIV
SEPTEMBER 7, 1972

ФЕДЕРАЛЬНІ ВИБОРИ 3-го ЖОВТНЯ

Затяжний страйк 3,300 портових робітників у ванкуверському порті, який здержав висилку проданого канадського збіжжя та дерева, примусив федеральний уряд скликати надзвичайну сесію федерального парляменту на четвер, 31 серпня. Для приїзду послів до Оттави уряд вислав спеціяльні літаки, які протягом одного дня привезли всіх послів до Оттави. Від 20 років то був перший випадок, що уряд закликав надзвичайну сесію парляменту, щоб ухвалити закон про поворот до праці портових робітників. Федеральний парлямент ухвалив протягом дня предкладений проєкт закону, який другого дня був затверджений сенатом, а відтак ґенеральним ґубернатором Р. Міченером й став обов'язуючим законом. Одночасно уряд призначив посередника для ведення переговорів між портовими робітниками та збіжжевими компаніями в справі унормування заробітних платень портових робітників. Закон, який зобов'язує портових робітників негайно розпочати працю при вантаженні збіжжя в ванкуверському порті, простягається до кінця цього року, доки повинні бути узгіднені заробітні платні для портових робітників. Провідники робітничих юній заявили, що робітники повертаються негайно до праці. У шпихлірах ванкуверського порту нагромаджено 30 мільйонів бушлів збіжжя, яке треба висилати до СССР, Японії та Пакістану.

Після закриття надзвичайної сесії парляменту, прем'єр П. Трюдо проголосив розв'язання парляменту на нові федеральні вибори на понеділок, 3 жовтня ц.р. Проголошення виборів не було для нікого несподіванкою, бо всі сподівалися осінніх виборів, а кінець місяця серпня якраз давав нагоду проголосити вибори на початок жовтня, що є догідним часом для виборів, бо всі виборці вже, після літніх вакацій, звичайно повернулися до своїх зайнять.

Після проголошення виборів усі чотири політичні канадські партії розпочинають передвиборчу кампанію, старающись здобути якнайбільше посольських місць.

Едмонтон вітає врочисто Владику Величковського

ПРИВІТАННЯ В ЕДМОНТОНІ ТА АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА

I

В суботу, 2 вересня о год. 5 пополудні завітав до Едмонтону ісповідник віри Преосвященний Владика Василь Величковський, єпископ луцький і острожський. Він приїхав до Едмонтону в товаристві нашого Владики Преосвященного Ніла, з яким побував цілий тиждень у Британській Колюмбії, де в неділю, 27 серпня служив у Ванкувері Архиєрейську св. Літургію. Біля єпископської палати зібралось враз із своїми отцями душпастирями багато вірних на привітання Владики-ісповідника. Зорганізовано в однострoях прийшли пластуни й сумівці, вчинивши почесний шпалір від входової брами при Ейда Булевард аж до самої єпископської резиденції, де дорогого гостя ждали священики. Преосвященний Владика Ніл привітав дорогого гостя щиросердечними словами. Він порівнав Кир Василя ісповідника, що зміряв своїми ногами далеку північ Сибіру, а опісля Донбас до апостола Павла, який в своїй апостольській ревності пройшов майже цілий тодішний знаний світ. „Для нас це велике щастя, говорив Кир Ніл гостити вас, дорогий гостю, в Едмонтонській єпархії. Для нас це й честь зустрічати вас живого свідка нескореної Української Помісної Церкви. В особі Верховного Архиєпископа і Кардинала Иосифа, а сьогодні в вашій достойній особі ми живо відчуваємо те, що належимо до нашої рідної Церкви, нашої надії та заборола в змаганнях до самостійного життя".

Повне символіки було слово привітання, яке виголосив дванадцятирічний Роман Британ, немов підкреслюючи цим живучість українського поселення тут у вільному світі: Україну люблять не тільки ті, що там народились, але й молодь вже народжена поза її межами. Ось його слова: „Високопреосвященний Владико — дорогий гостю з України. З подивом глядимо на вас великого українця й ісповідника св. віри. Для нас українських дітей, народжених на поселенні у вільному світі, це велика честь вітати вас, що стільки перетерпіли в ім'я Бога, Христової Церкви в Україні та рідного народу. Ми не тільки тішимося, що Господь Бог зберіг вас при житті, але й дякуємо Йому, що дав нам щастя вас зустріти і з цій зустрічі самим учитись як треба любити Бога, рідну Церкву і свій український нарід.

У ваших стіп ми складаємо, Високопреосвященний Владико, наші серця та прохаємо про ваше благословення. У молитвах просіть у доброго Бога для нас ласки, за вашим достойним прикладом, не тільки любити свій нарід, але й для його добра і свободи працювати ціле наше життя". По словах привіту дві юначки: пластунка Марійка Стадник і сумівка Маруся Шміґельська піднесли ісповідникові Кир Василеві прегарний кіш живих рож. Зворушений до сліз достойний гість подякував за привітання, висловлюючи свою радість, що має щастя зустрітись з братами і сестрами по крові тут на поселенні. В супроводі Преосвященного Кир Ніла при співі всіми зібраними многоліття, достойний гість увійшов у єпископську резиденцію, вітаючись з кожним священиком, що ждали його при входових дверях.

II

В неділю, 3 вересня Преосвященний Владика Василь відслужив Архиєрейську Службу Божу в катедральній церкві св. Йосафата, що її вщерть заповнили вірні не лише з Едмонтону, але й з поблизьких околиць. Співслужили з Преосвященним Василієм Преосвященний Владика Кир Ніл, о. радник В. Чопей, о. митрополичий радник В. Тарнавський, о. Я. Федуник та о. В. Дрібненький ЧСВВ. Діяконував о. Р. Ганкевич. До Служби Божої співав катедральний хор під орудою п. М. Іваника.

До катедральної церкви супроводила обох Преосвящ. Владик торжественна процесія з парафіяльної резиденції. Процесію провадив із хрестом п. А. Маїк, а за ним йшли представники молодечих організацій СУМ-у та Пласт-у в однострoях із прапорами. В процесії взяли теж участь представники Апостольства молитви із своїм прапором. При вході до церкви зустріло Владик духовенство, а хор заспівав „Нехай буде ім'я Господне благословенне!", після чого всі ввійшли до церкви, де Владики одягнулися в архиєрейські ризи й служили св. Літургію.

Після Євангелії Преосвящ. Ніл виголосив проповідь на тему євангельських слів: „Істинно, істинно говорю вам: Голоситимете, ридатимете, світ же радітиме. Журитиметесь, але журба ваша у радощі обернеться". У своїй проповіді Преосвящ. Владика представив сучасне положення Української Католицької Церкви в Україні та привітав Владику Василя, як гідного представника тої Церкви, яку офіційно зліквідовано, а яка таки живе й яка видала тисячі мучеників та

(закінчення на 8 стор.)

Сі-Пі-Ер обнижує ціни

Канадська летунська лінія Сі-Пі-Ер, у слід за лінією „Ер Кенада" знижила ціни квитків за переліт у Канаді. За переліт з Едмонтону до Торонто подорожні платитимуть тепер 104.00 дол. (досі 109.00 дол.), до Оттави 109.00 дол. (досі 115.00 дол.), до Монреалю 113.00 дол. (досі 120.00 дол.). Знижка буде обов'язувати від 1 жовтня ц.р.

Совєтські шпигуни в Гонґ Конґ

СССР має в столиці комуністичного Китаю свою амбасаду, але совєтські дипломати є під такою суворою контролею китайців, що вони не можуть вести ніякої шпигунської діяльности. Тому СССР веде свою шпигунську діяльність в комуністичному Китаї з англійської колонії Гонґ Конґ, що лежить поблизу китайського кордону. Совєтський шпигун А. Трусов звербував у 1969 р. до шпигунської діяльности гонконґського купця, який від відав СССР й дістав вказівки, як передавати шпигунські інформації совєтським шпигунам, що відвідуватимуть постійно на совєтських кораблях Гонґ Конґ. Тепер поліція арештувала двох совєтських шпигунів А. Полікарова та С. Цунаєва, що прибули до Гонґ Конґу на совєтському судні „Хабаровськ" й відбирали шпигунські інформації від гонконґського купця. Враз з ними арештовано теж двох купців із Гонґ Конґ.

Совєтські шпигуни цікавилися передусім, яке є загальне положення в Гонґ Конґ, які є відносини між англійцями та китайцями та які відомості є в Гонґ Конґ про Тайвань (Фармозу).

Як згинув англійський водолаз Краб

В 1956 р. побували в Англії з відвідинами тодішній совєтський прем'єр Н. Хрущов та маршал Н. Булґанін. Вони прибули на совєтському воєнному судні „Орджонікідзе". Англійська морська розвідка вислала досвідченого морського водолаза командира К. Краба оглянути підводні уряддження того судна. Краб пірнув недалеко судна під воду й більше не показався. В два місяці пізніше англійські рибалки знайшли його пошматоване тіло в невеликій річці недалеко того місця, де стояло совєтське судно. Одначе дехто сумнівався, чи то справді тіло Краба й висувано здогади, що Краба захопило совєтське судно й забрало до Москви, а для замилення очей англійцям підкинено частини трупа якоїсь невідомої людини.

Таємницю зникнення Краба виявив щойно недавно кол. совєтський шпигун англієць Г. Гатон, що вів у Англії шпигунство на користь СССР. Англійська поліція його арештувала й він був засуджений на 10 років тюрми. Після виходу з тюрми він написав свої спомини, в яких згадує про командира Краба. Він пише, що замір Краба досліджувати совєтське воєнне судно зрадила випадково в розмові зі своєю знайомою дружина Краба, що теж працювала при воєнній маринарці. Вона сказала, що її чоловік має незабаром виконати якесь дуже рисковне завдання. Цю розмову

(закінчення на стор. 8.)

В Єгипті засудили шпигунів

В Єгипті засуджено одного бельгійця та одного француза за шпигунство в користь Ізраїля. Бельгієць дістав 15 років тюрми, а француз 10 років. Обом підсудним прокурор закидав теж, що вони не лиш займалися шпигунством в користь Ізраїля, але ще й поширювали летючки, в яких закликали до революції проти теперішнього уряду.

ЗДА відтягає вояків з В'єтнаму

Президент ЗДА Р. Ніксон відкликав із В'єтнаму дальших 12,000 вояків. На 1 грудня залишиться у В'єтнамі всього 27,000 американських сухопутних вояків.

Українські й литовські моряки в Греції

Грецьке міністерство закордонних справ повідомило, що з совєтського судна втікло семеро українських та литовських моряків, які попросили права політично азилю в Греції, бо вони „не годяться з комуністичною системаю правлінням в їхніх країнах. Українські й литовські національні культури пригнічуються й руйнуються совєтським урядом, який насильно росіщить Україну й Литву. Грецький уряд погодився втікачам із совєтського судна дати дозвіл на побут у Греції.

В БРИТАНСЬКІЙ КОЛЮМБІЇ ПРИ ВЛАДІ ПАРТІЯ НДП

Минулотижневі провінційні вибори в Британській Колюмбії принесли несподівану перемогу партії НДП, кінчаючи тим самим 20-річне урядування партії суспільного кредиту під проводом В. Беннета. Становище теперішнього прем'єра Британської Колюмбії 72-річного В. Беннета займе 41-річний колишний працівник відділу суспільної опіки Дейв Барет, що йшов до виборів під кличем поправи робітничих законів Британської Колюмбії заповів, що впровадить обов'язкове обезпечення автомобілів, подібне до того, що є в Саскачевані та змінить законодавство, що обмежує підвишку платень для вчителів. Партія НДП здобула 38 послів, партія суспільного кредиту 10, ліберальна партія 5, а консервати 2 послів. Кол. прем'єра В. Беннета перевибрано, а з ним його чотирьох кол. міністрів, але 11 кол. міністрів партії суспільного кредиту перемогли кандидати партії НДП.

Якщо йдеться про кількість голосів, що їх здобули поодинокі партії, то партія НДП здобула 39% голосів, партія суспільного кредиту 32% (в попередних виборах вона мала 47%), лібeрали 16%, а консервати 13%.

Програма партії суспільного кредиту в Британській Колюмбії принесла кінець провінційним урядам суспільного кредиту на Заході Канади. Крім Алберти та Британської Колюмбії, де партія суспільного кредиту були при уряді довгі роки, а тепер програла вибори, ще є декілька послів суспільного кредиту в Квебеку, але вони не мають там ніякого значення. До того програма партії суспільного кредиту в Квебеку є відмінна від програми тих партії в Алберті та Британській Колюмбії.

На фармах Алберти розпочалися спізнені жнива. На світлині жнива в околиці Ледук, Алберта.
Фото: Провінційного уряду Алберти

Вчителі залишаться без праці

Албертське об'єднання вчителів проголосило, що цього року прибл. 1,700 албертських учителів залишиться без праці, бо по школах нема вже більше вільних місць для вчителів.

Цього року прибл. 2,000 студентів закінчили вчительські студії в Албертському університеті, а 600 вчителів прибуде до Алберти з інших провінцій. До того прибл. 400 кол. вчительок, головно одружені, що в міжчасі не вчили, зголосилися знову до вчительської праці.

Деякі вчителі, що вже минулого року не могли дістати праці в свойому званні, постаралися про іншу працю.

Короткі вістки

• **В Летбридж, Алберта,** будують фабрику плинного додатку для тваринного корму. Фабрика зможе виробляти 50,000 тонн плинного додатку до тваринного корму річно.

• **Минулого тижня** Саскачеван навістила велика спека. В Мус Джов, Ріджайні та Иорктоні спека дійшла до 100 ступенів Фаренгайта. В інших околицях Саскачевану спека перейшла 90 ступнів.

• **Квебекська поліція** сконфіскувала в двох каменоломах у Квебеку 17,350 фунтів динаміту та 400 запальників для розриву динаміту. Власників динаміту не знайдено.

• **Канадська нафтова** компанія „Мобіл ойл" відкрила в трьох місцевостях на островах, віддалених від Галіфаксу прибл. 175 миль, зложжя земного ґазу. В одному місці ґаз виходить кількістю 10 мільйонів кубічних стіп денно. Про інші зложжя ґазу компанія не подала докладних інформацій.

• **Канадська летунська** лінія Сі-Пі-Ер заповіла, що, покищо, не має заміру купувати великих пасажирських літаків „джамбо-джет", бо нема так багато подорожних, що могли би заповнити ці великі літаки.

• **Канадська поліція** сконфіскувала в слюсарському заведенні в Оттаві 1,200 еспанських револьверів, які там мали доповнити деякими вдосконаленнями. Досі невідомо, хто ці револьвери закупив у Еспанії й як їх перевіз до Канади.

• **В Канаді побував** з відвідинами міністер торгівлі комуністичного Китаю Паї Гсіянґ-куо, що відкрив китайський павільон на всеканадській виставі в Торонто, а відтак відвідав кілька канадських міст, між ними Вінніпеґ, Ванкувер та Монреаль.

• **В Києві помер на 63-ому** році життя фізик А. Лейпунський, який був від 1941 — 1946 р. директором Інституту фізики Української Академії наук. Опісля він працював у Інституті фізичної енергії.

• **Щоб запобігти постійній** звишці цін на харчі, італійський уряд заморозив ціни на харчові продукти. Крамниці відмовилися продавати харчеві товари по знижених цінах. Покупці влаштували демонстрації, домагаючися відкриття крамниць. Для успокоєння демонстрантів треба було 1,000 поліцистів.

• **Альжир закупив у Канаді** 85 мільйонів бушлів збіжжя, яке має бути доставлене протягом п'яти років.

• **В Римі помер на 92-ому** році життя найстарший віком кардинал Павло Джіоббе, що був через 33 роки в дипломатичній службі Ватикану. З його смертю число кардиналів зменшилося до 117.

• **До чудотворного місця** Люрд у Франції відбули прощу 20,000 вояків із 15 країн. Службу Божу для них служив голляндський кардинал Ян Альфрінк, а співслужили військові капеляни з усіх країн, звідки прибули вояки.

• **В столиці Китаю Пекіні** існує Центральний інститут 48 не-китайських національних меншин що становлять 50 мільйонів населення. Лише 5 меншин мають свою окремішню мову, а інші зберігають лиш свої побутові окремішності.

• **ЗДА закриють свої митні** контрольні станиці в Монреалі, Торонті та Вінніпеґу, бо вони не виповняють належно своїх завдань, тобто контролі подорожних, що їдуть до ЗДА.

• **СССР закупив у ЗДА** за ціну 55 мільйонів долярів все урядження та машини для фабрики до виробу столового начиння, що має бути збудована в СССР.

• **300 ізраїльських** демонстрантів розігнали учасників міжнародного комуністичного з'їзду в Тель Авів, що в ньому брали участь комуністи з 16 країн. Поліція, яка прибула щойно в пів години після демонстрації, арештувала 20 демонстрантів.

• **В Західній Німеччині** розбився 154-ий реактивний бойовий літак американського виробництва „Старфайтер". Досі згинуло в розбитих літаках 57 німецьких летунів.

• **Американський сенат** ухвалив впровадити в ЗДА метричну систему ваг та мір. Американський міністер торгівлі має протягом 18 місяців випрацювати плян, як в ЗДА перевести міри ваг з фунтів на кілограми та ярди і стопи на метри.

• **Американський коміт е т** для боротьби з наркотиками проголосив, що з Туреччини приходить до ЗДА нелеґальними шляхами 80% наркотику героїни, що її вживають американські наркомани.

• **З уваги на низькі ціни на** овечу вовну Австралія зменшує число овець. В 1964 р. в Австралії було 171 мільйонів овець. Цього року годувальники овець зменшують число овець на 10 мільйонів штук.

• **Кол. президент Арґентіни** 76-річний Хуан Перон, який живе вже 17 років на вигнанні в Еспанії повертається до Арґентини, щоб кандидувати на президента в недалеких виборах.

• **В Туреччині є цього року** великий врожай збіжжя, що його обчисляють на 11 мільйонів тонн. Туреччина зможе продати бодай 2.6 мільйонів тонн збіжжя за кордон.

ШІСНАДЦЯТА НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ЗШЕСТЯ

17 вересня

ДРУГИЙ ЛИСТ ДО КОРИНТЯН: зач. 181

Брати, ми як співробітники напоминаємо вас, щоб ви не приймали ласки Божої надармо. Бо каже: приємного часу вислухав я тебе і в день спасіння поміг тобі. Це нині час догідний, це нині день спасіння. Нікому ні в чім не даємо соблазні, щоб наша служба була без догани, але у всім представляємо себе як слуги Божі, у великій терпеливості, в горі, в бідах, у прикростях, в битті, у в'язницях, у ворохобнях, у трудах, у сторожах, у постах, у чистоті, у знанні, у довготерпеливості, в добротливості, у Святім Дусі, в нелицемірній любові, в слові правди, в силі Божій, зі зброєю праведности в правій руці і лівій руці, славою і безчестям, ославленням і хвалою, як зводителі, а правдиві, як незнані, як умираючі, а оце живі, як карані, а не повбивані, як сумні, але завсіди веселі, як убогі, а многих збагачуючі, як нічого не маючі, а все посідаючі.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 105

Сказав Господь цю притчу:

Один чоловік, від'їжджаючи, покликав своїх слуг і передав їм своє добро. І дав одному п'ять талантів, другому два, третьому один, кожному по його силі, і зараз від'їхав. Той, що взяв п'ять талантів, орудував ними і заробив других п'ять. Так само й той, що два. А той, що взяв один, пішов і закопав його в землю і сховав срібло свого пана.

По довшому ж часі приходить пан тих слуг і зводить з ними розрахунок.

І приступив той, що взяв п'ять талантів та й каже: пане, п'ять талантів ти передав мені, ось других п'ять талантів я ними придбав.

Сказав же йому пан його: гаразд, слуго добрий і вірний, над многими тебе поставлю; увійди в радість свого пана.

Приступив і той, що взяв був два таланти, та й каже: пане, ти дав мені два таланти, ось я придбав ними другі два таланти.

Сказав йому пан його: гаразд, слуго добрий і вірний, над многими тебе поставлю, увійди в радість твого пана.

Приступив же і той, що взяв один талант та й каже: пане, я знав тебе, що ти твердий чоловік; жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав; і побоявшись, я пішов і сховав твій талант у землю, ото маєш своє.

Озвавшись же пан його, сказав йому: лукавий слуго і ледачий! Ти знаєш, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсипав; тож треба було тобі віддати моє срібло купцям, і я, вернувшись, взяв би своє з лихвою.

Візьміть же від нього талант і дайте тому, що має десять талантів; бо кожному, хто має, дасться та прибавиться, а в того, хто не має, забереться від нього й те, що ніби має. А непотрібного слугу вкиньте в пітьму зовнішню: там буде плач і скрегіт зубів."

Промовивши це, він додав: хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає.

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

о. М. СОПУЛЯК

ЦЕРКВА БЛАГОВІЩЕННЯ В НАЗАРЕТІ

Після Служби Божої в Церкві Благовіщення наші прочане повернулися скоро до нашого готелю „Галилея" на снідання, а відтак вибралися оглядати докладніше церкву Благовіщення та поруч церкву св. Йосифа, що тепер є рівночасно парафіяльною церквою для римо-католицьких мешканців Назарету.

При вході на подвіря церкви Благовіщення повторилися знову історія із торгівцями пам'яток. Вони формально облягли наших прочан, пропонуючи їм купівлю різних пам'яток. Я пробував дещо охолоджувати торговельний запал продавців, але з невеликим успіхом, бо ж я вже вранці їм приобіцяв, що зможуть відтак після Служби Божої довше задержувати наших прочан та продавати їм пам'ятки з Назарету.

Більшість наших прочан, пам'ятаючи на мою пересторогу, не купувати нічого занадто скоро й без порівнання цін по крамницях, відв'язалися від настирливих продавців й підійшли під собор Благовіщення, а деякі, що „немогли, чи не хотіли стратити нагоди купити деякі пам'ятки, залишилися з торгівцями й завели з ними таки справжній торг. Тому, що наш час був обмежений, бо, після обіду ми мали йти кудинде, я пішов знову між продавців й, майже силою, відтягнув від них наших кількох прочан, щоб можна йти оглядати церкву. Ми оглянули зразу церкву Благовіщення ззовні. Багато наших прочан, що мали зі собою фотографічні апарати, робили світлини з церкви, яка робить дуже імпонуюче враження.

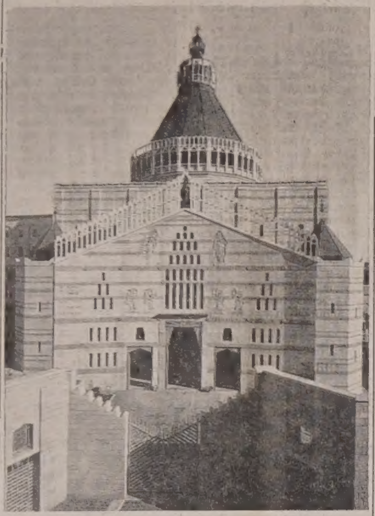

Головний вхід до собору Благовіщення в Назареті

Я не архітектор й мені важко окреслити стиль церкви, щоїї збудовано частинно на мурах давньої церкви, збудованої хрестоносцями, за пляном архітектора Дж. Муціо. В 1954 р. розібрано мури дотеперішньої церкви, залишаючи лише маленьку каплицю із престолом Благовіщення, яка тепер є внутрі великої базиліки. Будова нової базиліки тревала понад 13 років й коштувала понад 5 мільйонів долярів, на які склалися жертви християн, переважно католиків, з усього світу. Як мені говорив один зі священиків-францісканів, яким належить церква, на церкві ще є довг, але жертви на церкву приходять постійно й довг незабаром повинен бути сплачений.

Церква Благовіщення збудована в формі прямокутника із великою вежею посередини, яка нагадує щось із старозавітніх будівель. Вежа підноситься високо понад будинки Назарету й неначе панує над ними. На входовій стіні церкви зображене плоскорізьбою Благовіщення, під яким є напис у латинській мові „Ангел Господень благовістив Марії". Під тим є зображені чотири евангелисти, під якими, безпосередно над входовими дверми, є знову цитат зі св. Письма: „І Слова стало тілом і оселилось між нами". По обох боках є, теж в латинській мові цитати зі Старого Завіту про Пречисту Діву. По обох боках потрійних входових дверей є по 16 вікон. Головні входові двері відкривають лиш у великі свята, коли до Назарету прибуває багато прочан. У звичайні будні відвідувачі користуються бічними дверима. В церкві постійно є священики-францісканe, які опроваджують відвідувачів по церкві та дають потрібні пояснення.

У церкві Благовіщення є дві церкви, збудовані одна над другою. Долішня церква збудована на поземі попередніх церков має посередині каплицю Благовіщення із давної церкви з престолом з мармуру, що на його долішній частині є цитат із Євангелії св. Івана в латинській мові: „І Слово стало тілом", каплиця є гарно освітлена. В цій цер

(закінчення на стор. 7.)

25-річчя чернечого життя

СЕСТРИ ЕСТЕРИ КУРИЛО — ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА

Сестрінка — Іванка Губерська передає квіти своїй теті Сестрі Естері

Батьки Сестри Служебниці Естери Григорій і Ева Курило в липні цього року дуже врочисто відзначили „срібний релігійний ювілей" своєї дочки Сестри Служебниці Естери. Того дня вранці кількох священиків відслужили в церкві св. Василія Службу Божу в намірениі Сестри Естери, а пополудні відбувся святочний бенкет в залі Культурного центру св. Василія, на який прибуло 290 рідних з родини Курилів, Козяків та приятелів.

Господарем святочного бенкету був посол Юліян Козяк, двоюрідний брат Сестри Естери. О. В. Сорока ЧСВВ привітав Сестру Естеру від імені священиків й дуже гарно представив працю й заслуги Сестри Естери для Церкви й українського народу на протязі двадцять п'яти років її чернечого життя. Брат Методій Козяк, вуйко Сестри Естери, говорив від імені рідні. Відтак прочитано листи й телеграми з привітами, що їх наспіло багато з різних місцевостей Канади. Під кінець прийняття Сестра Естера в дуже гарній українській та англійській мові склала подяку своїм батькам, Сестрам Служебницям та всім приявним за вшанування її 25-річчя чернечого життя.

Сестра Естера Курило народилася 1929 р. в Восетній, Алберта. Там і в Делф вона покінчила початкову школу, а середню школу — гайскул вона закінчила в Академії Пресв. Серця Христового в Йорктоні, Саск. Після закінчення новіціяту в Сестер Служебниць в Анкастер Онт., вона закінчила вчительський курс в Саскатуні. Через кілька років вона вчителювала в Кінченер, Онт., Принс Алберт та Йорктон, Саск. і в Вегревил, Алберта. Після закінчення університету, де вона дістала ступінь Б.Ед., вона вчить в католицькій школі Божої Матері в Йорктон, Саск.

Рідня, приятелі та сотки її учнів бажають Сестрі Естері Божого благословення на дальші многі роки успішного та благородного чернечого життя.

Рідний

ПОМЕРЛИ

о. Рафаїл Роман Бойчук

О. Рафаїл Роман Бойчук, помер в Мондері, Алберта, в неділю, 3 вересня. Покійний народився 27 серпня 1893 р. Вступив до оо. Василіян 14 березня 1910 р. а перші чернечі обіти склав 29 жовтня 1911 р. В 1917 р. він склав вічні чернечі обіти, а 18 квітня 1920 р. був рукоположений на священика.

О. ІЗИДОР КОГУТ ЧСВВ

О. Ізидор Когут ЧСВВ, помер в Бінгемптоні, Н.Й. на розрив серця на 60-ому році життя. Він був братом недавно померлого кол. протоігумена оо. Василіян бл. п. Миколи Когута. Покійний був священиком через 34 роки. Похорон покійного відбувся в понеділок, 28 серпня в церкві Чесного Хреста, в Асторії, Н.Й.

Д-Р МИКОЛА ХИЛЯК

Д-р Микола Хиляк, широко відомий лікар у Джерсі Сіті, помер на 64-ому році життя, в понеділок, 14 серпня.

Покійний закінчив медичні студії у Львові, а відтак був директором пологового відділу дрогобицького шпиталя. Від 1954 р. вів лікарську практику в Джерсі Сіті, де тішився великою популярністю, як „наш доктор".

СТАТУЯ БОЖОЇ МАТЕРІ ПЛАЧЕ

Католицька пресова агенція „Нешенел Кетолік" передала розповідь о. Е. Ромагози, головного редактора дієцезального часопису „Кларіон Геральд" про те, як статуя фатімської Божої Матері плаче. Свідком цієї події був теж редактор згаданого часопису Гол Лідет, який з о. Ромагозою поробив чорні й кольорові знимки цієї надзвичайної події.

Статуя, про яку мова, є зроблена з кердини в Фатімі під надзором Сестри Лукії, одної з трьох дівчат, що бачили появу Божої Матері в Фатімі в 1917 р. Вона одинока живе ще з-поміж цих трьох дівчат.

Статуя є тепер у Ню Орлінсі під опікою о. И. Брео. У Фатімі зроблено дві такі статуї, з яких одну тепер возять від церкви до церкви в ЗДА, а другу, потаємно, поза залізною заавісою.

Одного вечора, в липні цього року, о. Брео повідомив редактора о. Ромагозу, що статуя Божої Матері плаче. Було це увечорі, в год. 9:30. Редактор о. Ромагоза покликав ще другого редактора газети Г. Лідета й обидва вони пішли з фотоапаратами до церкви, де перебувала в цей час статуя. Там вони бачили, що статуя плаче й зробили відповідні знимки. О. Ромагоза діткнувся ока статуї пальцем і палець був мокрий. На ньому була крапулинка сльози. По хвилині очі Мадони зовсім висохли на очах приявних.

Наступного дня вранці о. Брео повідомив телефонічно ред. Ромагозу, що статуя, знову плаче. Було це в год. 6:15 вранці, але о. Ромагоза не міг прибути зараз, бо мав Службу Божу. Він прибув з ред. Лідетом о год. 7:30 вранці і ствердив, що в статуї Матері Божої очі є повні сліз. Сльози навіть спливали по носі статуї. Цей факт викликав здивування всіх приявних, які поробили відповідні знимки.

Проте ред. о. Ромагоза був настроєний скептично. Він прохав о. Брео, щоб він дозволив поробити відповідні проби. Коли о. Брео погодився, о. Ромагоза обвинув дріт тканиною й через отвір у голові статуї почав шукати здогадний механізм з водою, що мав би так наповнювати очі Мадони сльозами. Не зважаючи на довбання ядротом у всіх напрямах, тканина на дроті залишилася сухою. Тим часом очі Мадони знову висохли. Тоді о. Ромагоза почав наливати воду через отвір у голові статуї, вважаючи, що коли очі в статуї є сполучені з отвором, то вони наповняються водою, що ніби імітує сльози. Очі залишилися сухими. Отець Ромагога відвернув статую до гори дном і виляв воду, якою перед тим наповнив був голову статуї. Очі весь час залишилися сухими.

Перевівши свої спроби, зворушений о. Ромагоза й усі приявні відмовили молитву до Матері Божої. Отець Брео сказав: „Це ясне, що Мати Божа має послання до людства, але мало-хто хоче цього послання слухати".

Про ці події не було ніякого повідомлення з боку Нюорлінської дієцезії. Церковна влада зберігає, в таких випадках, стриманість і осторожність.

(за „Америкою")

Нова книга проти українців-католиків

В Москві вийшла нова советська книга п.з. „Униати", в якій автор С. Даниленко накидається на Українську Католицьку Церкву, Митрополита Слугу Божого Андрея Шептицького, Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа та приписує Українській Католицькій Церкві та церковним достойникам різні злочини та провини проти СССР.

В книжці пишеться м.ін.: „Зрадники народу, українські буржуазні націоналісти і досі називають Шептицького „батьком української нації", „великим українським патріотом" ітп. Книжку видало видавництво політичної літератури в Москві в серії „Сучасні релігії".

МОЛИТВА БОЖОГО СЛУГИ АНДРІЯ ЗА БОЖУ МУДРІСТЬ

„ДАЙ МЕНІ БОЖЕ МУДРІСТЬ ЧЕСНОТИ НАДІЇ"

о. Микола ДЯДЬО

БЕЗМІРНА НАДІЯ НА БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ

Проти чесноти надії більше людей грішить надмірною надією на Боже милосердя, ніж відчаєм. Надмірна надія буває тоді, коли ми очікуємо, щоб Господь Бог зробив не лише те, що Він для нас уже зробив, але щоб зробив теж те, що ми повинні зробити, щоб дістатися до неба. Іншими словами: ми не хочемо зі своєї сторони робити нічого лиш очікуємо, що Господь Бог все за нас зробить і навіть силою затягне нас до неба. Ми очікуємо аж таких ласк, до яких не маємо права, бо нам Бог цього не обіцяв.

Ми, можливо, занедбуємо молитву, занедбуємо приняття св. Тайн, може без потреби виставляємо себе на покуси, читаємо книжки, яких читати не повинні, оглядаємо в театрах чи на телебаченні фільми, яких ми не повинні оглядати, нав'язуємо приязнь, яка може довести нас лиш до небезпеки, а коли з цього вийде гріх, ми запевнюємо себе, що Господь Бог добрий, що Він розуміє наші немочі, і що Він не відкине нас від себе.

Нашим вчинком ми неначе кажемо, що Господь Бог властиво не дбає, чи ми Його любимо чи ні. Він візьме нас до неба навіть, якщо ми не будемо виповняти Божих заповідей. Ми забуваємо, що Господні заповіді є незмінні, як незмінною є Божа воля. „Небо й земля минеться, а Його слова не минуться".

Тому всі ті, що надмірно надіються на Боже милосердя, повинні пам'ятати, що Бог зробить, чи навіть уже зробив для нашого спасіння зі свого боку все, але людина мусить зробити те, чого Бог вимагає від неї через Божі заповіді. Господь Бог нікого не потягне до неба, якщо людина сама не схоче туди дістатися. „Господь Бог хоче, щоб усі люде спаслися й дійшли до пізнання правди" — каже св. Письмо. И то не лише, щоб були спасені, але щоб дістали за свої діла велику Божу нагороду. „Мірку добру й надоптану" дасть Господь тим, що Його люблять й Йому щиро служать. Але та мірка залежатиме від заслуг людини, від того, що доброго вона зробила тут, на землі, в часі туземного життя. Тому ми можемо надіятися від Бога такої нагороди, які були наші вчинки, наш ідобрі діла. Не надіймося Божої нагороди, якщо ми не виповняємо Божої волі, бо це буде надмірна надія на Боже милосердя, на яку ми не заслужили, а яка є гріхом.

Ми є лише слабосилі люде й можемо в житті робити похибки. Ми можемо навіть марнувати час життя, якщо не зробимо нічого корисного для нашої душі. Ми можемо навіть поповнити гріх. Але пам'ятаймо, що, якщо ми впадемо навіть десять разів у гріх і покаємося, Господь нам завжди простягне Свою все милостиву та всепрощаючу руку. Якщо ми навіть дуже низько впали, ми не повинні тратити надії на Боже милосердя й ми повинні старатися просити в Бога прощення наших гріхів й повинні вірити, що Він допоможе нам дійти безпечно до нашої найважнішої цілі — до вічного щастя в небі. І Господь те певно для нас зробить. На нього вся наша надія.

Що знаєте про Біблію?

Чи знаєте, що Біблія є книжкою, що її писали найдовше з усіх книжок, що існують в світі?

Почав її писати Мойсей в 13-му віці перед народженням Ісуса Христа, а скінчив писати св. Іван Богослов майже сто років після смерти Ісуса Христа; тобто Біблію писали 1.500 років.

Біблія і її 75 книг так зі собою злучені, що з неї не можна викинути жадної частини без шкоди для цілости.

Зі старинних книг одинока Біблія має найбільше примірників, що дійшли до наших часів. Людство має 1.500 примірників Старого Завіту в грецькій мові і близько 700 відписів текстів еврейською мовою. Новий Завіт має їх близько 4.300. До цієї цифри ще треба додати 86 кусників папірусу. Загальне число рукописів Біблії виносить понад 6.500 примірників. Вони розміщені в різних бібліотеках світу, як цінноші старовини.

Як за всі часи людства так і сьогодні Біблія домінує на книжковому ринку і що до кількости примірників і що до мов, на які вона перекладена.

Першою друкованою книжкою була також Біблія. Над її складенням винаходи и к друку німець Йоган Ґуттенберґ працював п'ять років, укладаючи 3.800,000 черенок на 1.282 сторінках двох томів книжок, які важили 82 фунти. До нині заховалося лише 62 примірників Біблії Ґуттенберга.

Тепер Біблія є друкована в 1.040 мовах. Кожний рік приносить нові переклади на нові мови. В 1971 році Біблію перекладено на мову 12 діялектів Конґо і на циганську мову.

Інтерес до Біблії щораз то збільшується, зокрема від коли комуністи почали війну проти Бога і Його листа-Біблії. Нині саме ті, яким забороняють читати Біблію, найбільше нею інтересуються.

Біблія була, є і завжди буде книгою найбільших мислителів світу, Згадаймо лиш Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, українського Сократа Григорія Сковороду і других, як наших так і чужинців, що шукали в Біблії і знаходили розв'язку на питання життя і на власні душевні сумніви, турботи терпіння, розчарування. Той Божий лист Небесного Вітця до дітей на землі завжди був і завжди буде найбільш почитною книгою.

ВІСТІ З САСКАТУНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

10-го вересня — Архиєрейська св. Літургія в 10-ій год. ранку Камсак, гість Преосв. Василь Величковський ЧНІ

17-го вересня — Архиєрейська св. Літургія год. 10-та ранку, Вонда. Архиєрейський Молебень год. 5-та Кадворт-місто.

21-го вересня — Архиєрейська св. Літургія 10-та ранку в церкві Різдва Матери Божої на Шіго-фарми. год. 5-та Арх. Молебень, Канора, та надання уряду почесного крилошанина о. деканові Я. Ляшкевичеві.

24-го вересня — Архиєрейська св. Літургія, при участі Преосв. Василя Величковського в Саскатуні год. 9.30 рано в катедрі св. Юрія, та відслонення таблиці жертводавців у центрі молоді в Саскатуні.

BAYDALA DRUGS

- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —

"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

Можете купити молитовник

"ГОСПОДИ, ДО ТЕБЕ ВОЗНОШУ ДУШУ МОЮ"

За благословенням верховного архиепископа Його Блаженства Иосифа появився молитовник, виданий у Римі, на доброму папері, 900 сторінок друку. На зміст складаються: різного роду молитви, в тому багато молитов Божого слуги митрополита Андрія, тексти св. Ліургії св. Івана Золотоустого, Вечірні та Утрені (незмінні частини), тропарі й кондаки, Молебні й Акафисти тощо. Ціна 7 долярів.

Хто бажає набути цей молитовник, виданий згідно з постановою синоду владик Української Католицької Церкви, хай пише, долучивши 24 центи на оплату поштової пересилки, на адресу:

Rev. W. Tarnawsky, 11301 - 96 Str., Edmonton 18, Alberta

ЯК ДІЙШЛО ДО ЗВІЛЬНЕННЯ БЛАЖЕННІШОГО ЙОСИФА

У статті, що появилася в „Сатурдей ревю" з датою 30 жовтня 1971, Норман Козінс п.н. „Неймовірний тріюмвірат" розповідає про те, як у грудні 1962 р. він виконував функції неофіційного зв'язкового між папою Іваном XXIII, Дж. Кеннеді, тодішним президентом ЗДА та Микитою Хрущовим, тодішним першим секретарем комуністичної партії СССР.

Тому, що місія Козінса була таємною, він досі не писав про її подробиці. Тепер, вісім років пізніше, коли всі три головні особи вже не живуть і коли деякі частини історії вже стали відомі, Козінс вирішив розповісти про свою місію.

В час кубинської кризи Папа був одним з посередників у полагодженні конфлікту. Ватикан хотів використати прихильне наставлення Хрущова до Папи Івана XXIII. Хрущов висловив був признання Папі Іванові за його посередництво кубинській кризі й о. Ф. Морліон шукав способу контактів з Хрущовом. Він запропонував на такого зв'язкового Н. Козінса.

Совєти погодилися на пропозицію зв'язків і на зв'язкового. Козінс повідомив про свою заплянову подорож до Москви уряд ЗДА. Перед відїздом Козінс мав розмову з президентом Кеннеді і той поінформував його про основні тези своєї закордонної політики: на випадок, коли Хрущов запитався би Козінса про них.

У Римі Козінс не бачив Папи, бо Папа був хворий, але його втаємничено з бажаннями Папи: висловити признання Хрущову за його поведінку під час кубинської кризи, перевірити можливості кращих стосунків між Ватиканом і Москвою, а також висловити особливе зацікавлення Папи у звільненні з заслання митрополита Иосифа Сліпого. „Святіший Отець бажає, щоб Архиєпископ (Сліпий) дожив свої останні роки в спокою в якійсь семінарії. Тут немає ніяких намірів використати звільнення Архиєпископа в цілях пропаганди" — було сказано Козінсові, щоб він це переказав Хрущову.

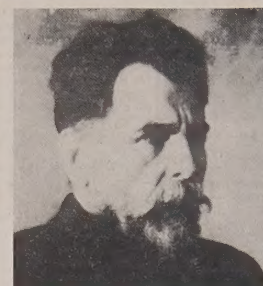
Верховний Архиєпископ Йосиф — світлина з часів побуту в трудових таборах СССР

За посередництвом Олександра Корнійчука, українського підсовєтського драматурга, вдалося Норманові Козінсові дістати „свого" перекладача, яким став Олег Биків, що перфектно володів англійською мовою. Вже слідуючого дня після приїзду до Москви, відбулася розмова з Хрущовим за посередництвом Бикова.

Ось що пише Козінс про ту частину розмови, що заторкувала справу звільнення. Митрополита Иосифа Сліпого:

Мені здавалося, що я помітив настороженість у поведінці голови ради міністрів СССР, тобто Хрущова.

‚Ви знаєте, — сказав він, — я досить обізнаний з справою Сліпого. Я з України, Та ціла справа є все ще свіжою в моїй пам'яті".

Тоді, майже цілих двадцять хвилин Хрущов описував мені релігійну ситуацію на Україні перед 1947 р. Він говорив про конкуренцію між Католицькою Церквою українського обряду, до якої належав Архиєпископ Сліпий, і Російською Православною Церквою. Він говорив про боротьбу за владу в обох Церквах. Він насвітлив керівництво Католицькою Церквою українського обряду за митрополита Шептицького. Він говорив про зборі 1946 р., наслідком яких був глибокий поділ в Католицькій Церкві українського обряду. Він сказав, що Архиєпископ Шептицький помер 1944 р. за умов, які вказували, що його „відхід з землі міг був бути дещо прискорений".

У всякому разі Сліпий став наслідником Шептицького як архиєпископ 1944 р. Причиною його ув'язнення, сказав голова, була його коляборація з німцями під час війни. Він подав, що ті, які обороняють Сліпого, твердять, що „коляборація" надто гостре слово і що він, дякуючи своєму становищу, врятував багато людей.

Козінс пояснив, що він не береться дискутувати того, що минуло, лиш те, що Митрополит Сліпий вже відбув 18 років ув'язнення.

Хрущову, пише Козінс, думка про звільнення Сліпого не подобалася, бо хоч він і хоче наладнання стосунків з Ватиканом, то звільнення Сліпого матиме протилежний ефект. Він не хоче, щоб в пресі появлялися великі заголовки як: „Революції єпископа про червоні тортури" (Тут Хрущов подав, що ті ревеляції не будуть правдиві, але преса використає звільнення в такий спосіб).

Козінс запевнив Хрущова, що Папа Іван не бажає звільнення Митрополита для того, щоб повести пропаганду проти нього (Хрущова). Церква має матеріяли для пропаганди; „Все, що Папа хоче, це дати змогу Архиєпископові Сліпому дожити своє життя в якійсь відокремленій семінарії . . . До речі, ви мабуть, свідомі того, що Папа Іван не кинув ніяких обвинувачень проти вас, ані проти вашого уряду. Він визнає, що від часу Сталіна були здійснені важливі зміни, і вважає, що можна сподватися, що ці тенденції будуть продовжуватися і ширитися".

Хрущов сказав, що мусить цю справу передумати, бо вона не проста.

У поворотній дорозі з Москви Козінс зупинився в Римі й цим разом, крім розмов з кардиналами, мав приватну авдієнцію в Папи Івана. Під час авдієнції Папа дав Козінсові свою медалю: „За те, що ви зробили для Архиєпископа Сліпого'.

Козінс сказав, що, може, краще було б почекати, щоб довідатися, чи його місія була успішною, і жартома додав, що коли Митрополит Сліпий буде звільнений, то медалю повинен дістати Хрущов.

На це, пише Козінс, Папа усміхнувся і сказав таке: „Святіший Отець не може призначати нагород головам держав, але я вам дам дві медалі. Перша для вас, друга, також для вас, але заразом з нею я вам даю право передати її з моїм благословенням будькому, хто, на вашу думку, заслуговує на неї".

Два дні після повороту до ЗДА Н. Козінс стрінувся у Вашингтоні з радянським послом А. Добриніном, який повідомив Козінса, що Архиєпископ Сліпий буде звільнений на безпосередню вимогу голови уряду Хрущова. Козінс зараз таки зателєфонував з найближчої телефонічної будки до Ватикану і подав добру новину.

Повернувшись до Ню-Йорку, Козінс написав листа до Хрущова з подякою за звільнення Митрополита Сліпого і з листом вислав одну з папських медалів, якою він нагородив радянського керівника.

Кілька місяців пізніше Козінс знову був у Москві і бачився з Хрущовим. Цим разом Козінс був післанцем президента Кеннеді у справі американсько-радянської угоди про ядерні випробування. Хрущов сказав тоді Козінсові, що завжди тримає медалю Папи Івана на своєму письмовому столі, де її мають змогу бачити партійні чиновники.

Українські часописи в Західній Канаді

ЕДМОНТОНСЬКИЙ МІСЯЧНИК „АЛБЕРТІЙСЬКА ЗОРЯ"

Олександер МАЛИЦЬКИЙ

По вісьмох випусках, що появлялись почавши з лютого 1930-го року, едмонтонський місячник „Відродження" змінив, з датою „жовтень 1930", і як „число 9", тобто як продовження „Відродження", свою назву на „Албертійська зоря" (з додатковою англійською назвою "The Alberta Star"). Наскільки авторові цієї статті відомо, про це переіменування була в дотеперішній літературі про українсько-канадську пресу лиш одна згадка ("Canadian Ethnic Studies", рік I, ч. 1, квітень 1969, стор. 80). Інформацію про появу цього видання завдячуємо записові про одержання „Зорі" в щоденнику тодішнього едмонтонця п. Івана Купчика, що тепер проживає в Калґарі. Сам примірник „Зорі" в п. Купчика не збереігся. Тільки згодом, у 1971-му році, тодішньому науковому співпрацівникові Дослідного етнічного центру при Калґарському університеті (The Research Centre for Canadian Ethnic Studies) тепер уже покійному д-рові Іларієві Чеховському пощастило, підчас однієї зі своїх поїздок за дослідними матеріялами в Веґревільщину, віднайти один примірник „Зорі" й придбати його для калґарського Центру.

Це жовтневе число „Зорі" має 16 сторінок величиною 11 на 15 цалів, тобто воно цього самого формату, що й випуски „Відродження". Увесь текст в українській мові. Оголошення й реклями друковані теж по-українському, крім одного оголошення надрукованого в англійській мові. Місячник „Відродження" був офіційним органом одноіменного українського товариства тверезости. „Зоря" залишалась офіційним органом того ж товариства заснованого в Едмонтоні на взір протиалькогольного товариства „Відродження", що існувало на західноукраїнських землях.

Як і до цього часу, місячник „Відродження", редакція „Зорі" приміщувалася в друкарні п. Івана Солянича під назвою "Alberta Printing Company". Прізвище редактора в цьому числі „Зорі" не подається, але можна думати, що ним був редактор багатьох західноканадських українських й англійських періодичних видань піонер-видавець Тома Томашевський, редактор „Відродження" (И. Г. Лозинський, „Літопис української преси в Канаді", „Ілюстрований календар-альманах «Канадійського фармера» на рік 1966", Вінніпеґ, б. д., стор. 131).

Що спонукало видавництво „Відродження" до зміни назви місячника? У редакційній статті жовтневого числа „Зорі" подаються на це такі причини: „Чомусь однак много має упередження до слова „Відродження". Коли спитаємо про передплату, дуже часто почуємо: „Я відроджуватись не хочу". Деякі знова не хотять запронумерувати, бо вони і так не п'ють, а інші тому, що п'ють і „Відродження" їм не поможе. Щоб зняти з цего часопису марку, що в ньому не поміщується більше нічого, а лише протиалькогольні статті, ми змінюємо назву і на будуче будемо видавати його як звичайний часопис, поміщуючи наукові статті і новинки, а крім цього в кождому числі будемо порушувати алькогольне питання". (стор. 8). Крім того редакція заявляла, що як і досі в „Відродженні", газета держатиметься невтрально супроти всіх релігійних віровизнань.

Зміст жовтневого числа „Зорі" такий: вісті розміщені по цілому числі, а саме „Новинки" з Европи й Канади, деякі протиалькогольного характеру (стор. 1, 14), коментовані політично-статистичні вісті п.н. „З ріжних шляхів" (стор. 9 - 10), політичні й протиалькогольні за змістом „Дописі" (стор. 10 - 11), допис-оголошення п.н. „Школа англійської мови в Едмонтоні" (стор. 12), „Вісти з України" (стор. 15), та „Вісти з Буковини", що включають також вісті з Румунії чи такі, що відносяться до Румунії (стор. 16) літературна частина, де знаходимо оповідання-спомин Осипа Лещука п.н. „Ждала, ждала козака..." з часів Визвольних змагань (стор. 2 - 3), протиалькогольне оповідання з Буковини М. Максимова п. н. „Не догодив" (стор. 5), збірка чотирострічкових афористичних віршів Івана Франка п. н. „Строфи" (стор. 6), протиалькогольна поема Я. Чорнобривого п. н. „Арендарський сон" (стор. 7), оповідання Ст. Мерехта п. н. „Тверда вдача", дія якого відбувається на Словаччині (стор. 12 - 13), та врешті „Гумор" (стор. 13). Крім того знаходимо ще статтю д-ра Івана Верхомина п.н. „Дитячий параліж" (стор. 4), допис „Проблема безробіття в Европі" Євгена Онацького (стор. 6), статтю п.н. „Падолистове свято" (стор. 8), й редакційну статтю, що вже згадувалась вище.

Порівнявши профіль „Зорі" з профілем наявних у Дослідному етнічному центрі випусками „Відродження" (числа 2 й 4) приходимо до висновку, що сутєвої різниці між обома виданнями немає: профіль „Відродження" в загальному такий же як профіль „Зорі". Треба тому думати, що зміна назви місячника була подиктована в першу чергу тактично-практичними міркуваннями: присднати видавництву більше передплатників.

Підсумовуючи, можна сказати про „Албертійську зорю" таке: „Зоря" то продовження „Відродження". Від нього вона за своїм профілем не відрізняється то надалі газета загального характеру з акцентом на боротьбі з алькоголізмом. „Зоря" була мабуть запланована як місячник. Питання, чи крім жовтневого числа появились ще дальші випуски „Зорі", залишається відкритим.

КОМЕНТАРІ

ПИШІМ СПОГАДИ

Минулими роками вийшло чимало регіональних збірників, темою яких є різні частини Західньої України. Звичайно в них описана ширша чи вужча історія культурно-освітнього та суспільно-громадського життя окремих округ чи повітів. Тут можна згадати об'ємистий збірник Теребовельської землі чи Коломийщини, а видання декількох інших підготовляється. Окрім ширше закроєних збірників появилися теж менші збірники, як М. Волоха „Винники, Звенигород, Унів та довкільні села" або недавно надрукована невеличка книжечка О. Кокосівського про село Нестаничі, Радехівського повіту п.з. „Село Маркіяна — мої Нестаничі". В тій і тій книжечках подано не лиш історію цих місцевостей, але часто й життєписи окремих родин, що в них жили. Тому ці книжечки, хоч невеликі об'ємом, певно досить вичерпні, мають свою велику вартість. Коли минулими роками почали появлятися регіональні збірники, тут і там появилися голоси, що це, мовляв, непотрібна витрата грошей, розбивання України на регіональні частини тощо. Якось не було надто голосного відгуку на ці закиди.

А відповідь на такі закиди дуже ясна й проста. Регіональні, повітові, а то й сільські чи міські збірники-монографії потрібні і навіть конечні, якщо хочемо залишити слід нашої праці по селах, повітових містах та містечках, по різних наших установах, що їх, з великою посвятою, трудом одиниць і цілого українського громадянства, розбудовано в Західній Україні між двома світовими війнами. Про цю працю було написано, може, досить багато по різних часописах, календарях, збірниках та окремих одноднівках. Однак майже всі вони пропали, а з ними пропадає й історія нашої праці і наших осягів, бо тої історії за нас ніхто не напише.

У великій „Історії міст та сіл", що її видає Академія наук УРСР, історія міст та сіл України написана з чисто комуністичних позицій. Отже є подана давня історія кожного села та міста, дещо з історії до першої світової війни, а потім описана лише діяльність комуністичних організацій та окремих комуністичних діячів поміж обома світовими війнами. Зате вже досить обширно подана історія після „визволення" в 1939 році. Але в цій історії нема ніякої згадки про культурно-освітню, суспільно-громадську та господарсько-економічну діяльність української спільноти в Західній Україні, Румунії та Чехословаччині, що, після другої світової війни, опинилися в межах УРСР.

А чейже в Західній Україні була добре розбудована сільсько-господарська кооперація зі своїми централями, Центро-Союзом, Маслосоюзом і Ревізійним Союзом Кооператив, що об'єднували тисячі сільських кооператив та молочарень різного типу. Мали вони не лиш добре просперуючі, репрезентативні крамниці по всіх більших містах Західньої України, але й експортували свої вироби до різних країн за кордон, де вони втішалися великим попитом. В Західній Україні діяв теж Сільський Господар із своїми філіями по містах та кружками по селах, що допомагали нашим селянам підносити рівень сільського господарства.

А майже в кожному селі була читальня „Просвіти", яка, зі своєю централею у Львові та філіями по повітових містах, вела велику культурно-освітню діяльність по селах, де, при читальнях, були бібліотеки, аматорські туртки, хори тощо.

Наші спортові товариства „Сокіл" та „Луг" були не лиш пожежно-вогневими товариствами, але й вчили молодь дисципліни й послуху, пошани й любови до свого рідного. Великі спортові фестивалі, спортові змагання та інші спортові імпрези гартували молодь, йдучи за гаслом „в здоровому тілі здоровий дух", а на популярних фестинах їхні виступи були милою розвагою для численних учасників. Наші товариства опіки над воєнними інвалідами, допомоги політичним в'язням, охорони стрілецьких могил, опікувалися цвинтарями наших героїв та несли допомогу тим, що самі не могли заробити на прожиток, не одержуючи ніякої допомоги від польського уряду. Наші банки, Центро-Банк, Пром-Банк, Земельний Банк Гіпотечний та інші фінансові установи, вели банкові операції для українських підприємств, установ та приватних людей.

Приватні промислові підприємства, як „Нова Фортуна", „Елеґант", „Дендрон" та інші, були добрим зав'язком нашої приватної промисловости. Численні видавництва, що публікували часописи, журна-

(закінчення в 3-тій колонці)

Пишім спогади

(закінчення ред. статті)

ли та книжки, допомагали друкованим словом нести українську культуру та свідомість в найдальші закутини нашої Галицької Землі.

Наша Рідна Школа, фінансована пожертвами українського громадянства, удержувала гімназії та народні й фахові школи в тих місцевостях, де держава не хотіла заснувати таких шкіл. Тисячі молоді завдячують свою освіту якраз школам, що їх вела Рідна Школа.

Ці та інші, тут не згадані організації були виявом буйного розвитку галицьких українців у всіх ділянках нашого життя. Але про цей розвиток в „Історії міст та сіл УРСР" нема згадки ні словечком. Совєтським чи російським комуністам нашого народнього руху не треба, вони бо зачинають історію від себе самих.

Проте історія українських досягнень між обома світовими війнами потрібна для нас, як свідчення для грядучих поколінь, що міжвоєнне покоління не проспало, не змарнувало часу, але боролося за свою самобутність і плекало всіми засобами свою культуру, освіту, своє господарське та суспільно-громадське життя. Тому нам треба писати спомини і згадувати не лиш установи та організації, що існували та діяли в окремих містах чи селах, але й провідних людей, що в тих організаціях працювали, для них посвячували свій труд, свій час, свій гріш, а часто за свою працю ще мусіли переносити переслідування з боку польської влади. Доки ще є в живих учасники чи робітники тих організацій чи установ, вони повинні писати про них, їх діяльність осяги і людей, що в них працювали.

З невеликих сільських, міських чи більших регіональних збірників, майбутні історики складуть колись докладну історію культурно-освітньої, суспільно-громадської та господарської діяльности галицьких українців між обома світовими війнами, чого недостає „Історії міст та сіл УРСР".

З ЦАРГОРОДУ ДО АРГОЛІДИ (1)

Анна-ГАЛЯ ГОРБАЧ

У ДОРОГУ ДАЛЕКУ

З мюнхенського журналу „Сучасність" передруковуємо спомини Анни-Галі Горбач про її подорож до колишнього Царгороду, сьогоднішнього Істанбула, з яким зв'язана у великій мірі й наша українська історія. — Ред.

* * *

Безконечною смугою, обрамленою зеленими луговими лісами, що відзеркалювалися у спізнених весняних водах, тягнулася в травні цього року автодорога з Заґребу на Беоґрад. Погрозливо дивилися нам услід несподівані снігові хмари, що ми їх залишили на півночі. Вони однак ще встигли висипати мішки граду та снігу на свіжу зелень Словенії та Славонії і навіяти холоду в уже зігріту сонцем Болгарію і Грецію.

Усі туристи, що їм доводиться їхати автом через Югославію, щоб попасти в іншу балканську країну, не можуть не нарікати на цю капарну дорогу, що претенсійно-гордо зветься «автострадою». Зона є відзеркаленням слабостей югославської економіки, яка за багатослівною фасадою закриває всі слабості народного господарства, що ним керують засиджені бюрократи. Найбільше смішать і одночасно сердять пресуворі приписи імітовані з західньоевропейських автострад. На югославських автострадних вибоїнах, мабуть, був перекушений не один язик і поламана не одна вісь. Нездисципліноване і не звикле до швидкого авторуху сільське населення переганяє через автостраду худобу, цигани тягнуться валкою возів з молодими лошаками, що біжать не прив'язані, їх жодні знаки не зобов'язують. Югославські виставлені на автостраді знаки з трикутників та чотирикутників зобов'язують головне чужинця, що тут платить на кожному перехресті, де звичайно чигає засідка міліції, відповідний грошовий трибут у формі «казненя» за якесь там порушення якогось незбагненого припису руху. Як знаки частих тут автових аварій і колізій, що мають трагічні наслідки, висять часто-густо вінки на деревах, що кожному проїжджому служать за «memento морі». (Тобто: „пам'ятай про смерть"). Ці дубові чи смерекові вінки, прикрашені штучними цвітами, здебільша загорнуті в прозорий цельофан, мабуть, як засіб проти знищення їх вітром і дощами. Куди розмашистіше і вже на західній стиль розбудувала Болгарія, зразу після переїзду югославсько-болгарського кордону, свої дороги. Вона зуміла оцінити вагу туризму для своєї країни і задоволити проїжджих за пресвисокі автоасекураційні такси, що їх стягає навіть у випадку короткого проїзду. Тут однак бодай можна бачити, що гроші, які вам витягають на кордоні з кишені, не пропадають у бюрократичній машинерії, а все таки щось позитивне робиться для країни.

ТРАДИЦІЯ ДЕФТЕРДАРІВ

На турецькій границі, недалеко міста Едірне (колишній Андріянопіль), вперше в житті зустрічаємося з пережитками давньої османської імперії: стаємо віч-на-віч перед кастою урядників-митників, що продовжують у країні (мабуть, не вони тільки) традицію урядничого прошарку, який віками жив на кошт поневолених народів і вмів лише стягали гроші для султана і для себе. Після скорого прусько-акуратного полагодження формальностей при виїзді з Болгарії подорожній попадає немов у якусь кафківську атмосферу. Стояння при віконцях, виповнювання формулярів на осіб і авта, при чому вимагається подавання детальних технічних даних про авто, що їх навіть при технічній перевірці авта не вимагає німецька адміністрація, все це — є тільки прологом до головної драми, що відограється у велетенській митниці, де накопичено стільки людського добра, як на якійсь сюрреалістичній ліцитації. Стоячи в черзі і ждучи, щоб нам призначений «дефтердар» (колишній урядник) перевірив наші папери, ми придивляємося до цього дивного інвентаря: шафи, пральні і швейні машини, малий лінотип, стоячі старомодні годинники, дитячі візки, ляльки, іграшки, валізки і величезні картони, частини каросерії, опони — чого тут не було, все наскидуване одне на одним. Молодий перс, що після довголітнього перебування в Німеччині вертається додому, вияснює нам, що воно все означає: турецьким сезоновим робітникам, що приїжджають до Туреччини на відпустку, ґрунтовно перетрясають валізки і накладають навіть на вживані речі превисоке мито. Тому що люди звичайно не мають стільки грошей, щоб викупити товар, вони залишають його тут у митниці, де все припадає пилюгою, чи то його з часом, мабуть, розпродують «тефтердарі». Теоретично всі ці скон-

(закінчення на стор. 7.)

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
Український католицький тижневик ◈ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◈ Видає Спілка «Українські Вісті».
Published every Thursday in Edmonton ◈ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◈ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.
UKRAINIAN NEWS
10967 - St., Edmonton, Alta. T5H 2M8
Second class mail, registration number 1035.

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

ЗБЕРІГАЙМО ПРАВИЛА ВУЛИЧНОГО РУХУ

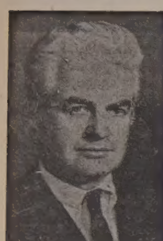

мейор Айвор Дент

Минулими роками багато з нас призвичаїлося до того, що шкільний рік розпочинається чергового дня після вакаційного „дня праці" („лейбор дей"). Цього року для багатьох шкільних дітей наука розпочалася в вівторок, 29 серпня. Й минулого тижня ми бачили вже громадки дітей, що мандрували в школу.

Тепер, на початку шкільного року, я закликаю кожного водія автомобіля, щоб був надзвичайно уважливий до малих шкільних дітей, які переходять через вулиці міста. Деякі з тих маленьких школярів може перший раз в житті мусять переходити вулиці, йдучи до школи, чи зі школи. Їхнє поведення на вулиці може бути непевне й вони можуть вагатися, чи мають переходити вулицю, чи ні. Вони можуть бути боязкі, або деколи можуть бути зухвалі, або не здавати собі справи з небезпек вуличного руху.

Велика більшість із нас вважає автомобіль за один із зовсім безпечних, успішних, певних та скорих засобів транспорту. Коли ми їдемо вулицями міста, аби виїздимо на битий шлях поза містом, ми стаємо дуже нетерпеливі й дуже часто здається, що ми маємо на думці лише одно, а це є дістатися до цілі нашої поїздки так скоро, як це лиш можливе. Нам байдуже, що ми через те, що зискуємо кілька секунд часу, або зможемо відтак хвалитися, як за скоро ми переїхали з місця А до місця Б, а при тому наражуємо на небезпеку життя других людей. Може за багато керівників автомобілів, що сидять за колесом автомобіля, зачислюють карний квиток за скору їзду як звичайний видаток, або непередбачений випадок, якого вони вправді сподівалися, але надіялися, що може їм вдасться його оминути, як вдалася нераз передтим.

Приписи вуличного руху не є зроблені для інших людей. Вони зроблені для нас усіх. Багато нещасливих випадків є спричинених тим, що водій автомобіля не почуває себе добре, якщо він має їхати позаду другого автомобіля, якого водій не хоче їхати скорше, як на те дозволяють приписи вуличного руху. То може бути показом нашої спритності вміло орудувати нашим автомобілем, якщо ми постійно виминаємо другі автомобілі, але звичайно це є ознакою нетерпеливости й зарозумілої впертості, що кінець-кінець може нас завести в біду.

Під цю пору забагато водіїв автомобілів, які виминають других автомобілів, які звільнюють скорість, або зупиняються на перехресті вулиць, не здаючи собі з того справи, що автомобіль перед ними зупинився, щоб вможливити перехід через вулицю пішоходові на жовте світло („їлд"). Наслідком такої надбайливої їзди пішохід стає часто жертвою.

Автомобіліст, який не зупиняється на жовте світло, чи на жовте чи червоне світло, або який їде скорше, як йому дозволяє на те його поле зору, є також риском для безпеки інших автомобілістів. Ми чуємо дуже часто про водіїв автомобілів, які спричинили другий чи третій нещасливий випадок, бо вони не зупинили свого автомобіля на час перед місцем нещасливого випадку, що трапився на дорозі попереду них. Від довгого часу втерта фраза „Я того не завважив на час" має дуже мале значення, після того, як трапився нещасливий випадок. Того рода нещасливі випадки трапляються звичайно тому, що водій автомобіля або не є насторожений, або тому, що він їхав скорше, як дозволяло йому його поле зору. Ніколи не їдьте скорше, як вам дозволяє ваше поле зору.

Пішоходи повинні теж чинити все можливе, щоб зберігати приписи безпеки вуличного руху. Якщо ви, як доросла людина, любите переходити вулицю не на перехресті, або сходити з хідника на дорогу денебудь в часі збільшеного вуличного руху, лише прямо тому, що ви чули, що „пішоход має при переході вулиці першенство", який примір ви сподіваєтеся дати таким поведенням вашим молодим дітям? Якщо дитина дійде вже до шкільного віку, вона повинна вже бути навчена бути настільки обережною в часі переходу через вулицю, що повинна сама турбуватися собою в окруженні, що може бути для нього дуже небезпечним.

Ходіть на прохід з вашою дитиною. На перехресті вулиць скажіть їй розглянутися на всі боки й нехай вона вам скаже, коли безпечно переходити вулицю. Ви побачите, що дитина буде ждати, щоб переїхали автомобілі, які вона бачить ще далеко від себе. Будьте терпеливі. Скажіть дитині ждати на переїзд автомобіля, навіть тоді, коли ви свідомі, що ще буде час перейти через вулицю. Пам'ятайте, що для малих дітей є важко оцінити віддаль та скорість автомобілів й дитині може забрати значний час, щоб вона набрала в тому досвіду. Якщо на перехрестю, де ви переходите вулицю, є автоматичний світляний сигнал, впевніться, що дитина знає, коли світляний сигнал дозволяє йти, чи переходити вулицю.

Якщо ви їдете зі своїми дітьми в автомобілі, ви маєте багато нагод показати дітям, які водії їдуть правильно, а які їдуть небезпечно. Поясніть їм, як то небезпечно для вас зупинити автомобіль надто нагло. Запишіть їм одну „точку" за кожне порушення правила вуличного руху, що вони завважать у водія автомобіля чи пішохода, як теж за кожне додержання правил руху, яке вони зможуть завважити. То може бути для дітей дуже мила розвага чи гра, але то буде теж дуже корисне виховання.

Пам'ятайте, що виховання в збереженні безпеки зачинається в дуже молодому віці й продовжується через ціле життя. Воно зачинається, як дитина починає ставати дорослою. Воно починається з тим, що дитина перебирає відповідальність та здає собі справу з вартості не лише власного життя, але теж життя інших людей. Найгіршим є притому, що нерозважні та недбайливі люде не пошкоджують лише себе самих. На світі не існує щось такого, як відокремлене людське життя. Наші дороги та биті шляхи є позначені невидимими слідами чоловіків, жінок та дітей, що стали жертвами зарозуміло-впертих водіїв автомобілів.

Нерозважні, недбайливі поруки та вчинки можуть принести горе та грижу вам самим, або й багатьом невинним людям. На недбайливість нема ніякого оправдання. Якщо б сталося нещастя, то тоді немає такого, як „друга можливість" і жах, що приходить наслідком нерозважного та необдуманого вчинку може вас переслідувати через дальші довгі роки .

Старайтеся зберіг а т и правила безпеки. Зберігайте правила безпеки тепер... зокрема, коли багато молодих школярів буде переходити через вулицю. Виховання в збереганні правил безпеки можна розпочинати з дітьми в передшкільному віці, але обов'язком дорослих є придержуватися їх в щоденному житті.

Айвор Дент, мейор

Ivor Dent

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

ПОДРУЖНІ РОЗХОДЖЕННЯ

В. ГАВРИШ

Я прожив, Богу дякувати, гарний вік, з того далеко більшу частину життя я провів у Канаді. Зустрічав я багато людей на своєму віку, добрих і злих, мудрих й не дуже умних, надивився на них й нераз не міг зрозуміти, чому деякі люде, що жили зі собою в подружжі через довгі роки, на старість зачинають сваритися, а навіть деколи розходяться. Перед очима мені стоїть одно подружжя, яке відсвяткувало 50-річний подружий ювілей, а відтак взяло судовий розвід. Думав я над тим нераз й шукав причини, чому доходить до тих сварок й непорозумінь й, здається, знайшов бодай частинне пояснення тої справи. Але замість „мудрувати", я може радше розкажу про один випадок, який я добре знаю, де також подружжя розійшлося. Може читачі там знайдуть самі причину непорозумінь та сварок між довголітними подругами.

Коли в 1926 р. до Канади почали приїздити наші нові імігранти, головно з Польщі, то між ними було більше самотних, що були або зовсім неодружені, або залишили родину в краю. Між ними були теж родини, які їхали на фарми й зачинали господарку. Між ними були деякі великі родини, що мали й по кількоро дітей. Вони мусіли їхати на фарми, бо так були заявилися ще перед виїздом з Польщі, хоч деяким вдалося якоюсь штукою осісти в Едмонтоні, де вони згодом і влаштувалися на працю.

Між тими новими імігрантами була родина, що приїхала до Канади в 1928 р. В них було двоє малих дітей. Вони приїхали до Едмонтону, а відтак поїхали до Вестлок, Алберта, де вже було кілька родин з їх села. Там вони купили одну фарму — 160 акрів землі з невеликою хатиною й розпочали фармувати. Обоє подруги були здорові, завз'яті й любили працю. Вони викорчували ліс та корчі на фармі й зачали сіяти збіжжя. Побудували потрібні господарські будинки, купили чотири коні й поволі доробилися до кільканадцять штук худоби й вже одно до другого час від часу з усміхом шептали, що вони вже забагатіли. То не було те, що в Польщі на бідних п'ятьох моргах поля. Згодом вони діждалися ще одної дитини, прийшов на світ малий канадець й в родині вже було троє дітей.

За якийсь час була на продаж фарма недалеко їхньої фарми й вони її купили. За якийсь час купили ще одну фарму й уже мали 480 акрів землі. Вже було на чому фармувати. Діти ходили в школу, вчилися добре, а по школі допомагали батькам у праці на фармі. Вся родина була здорова, весела й тішилася своїми здобутками в Канаді. Правда, що деколи заходили якісь суперечності в родині й легкі сварки, але то не було нічого серйозного й скоро проминало.

Діти підростали й кінчали школи, йшли працювати за своєю спеціяльністю й ставали самостійними. Дітям не треба було батьківського майна, бо кожне мало свою професію й вони зовсім не дивилися, чи батьки їм щось дадуть, чи ні. В хаті залишився був найдовше один син, але й він не думав сидіти на фармі. Доки в хаті були діти й треба було турбуватися їхнім вихованням та їхньою наукою, подружжя не мало часу журитися чим іншим, ані думати про що інше, бо мали досить зайняття на фармі й турботи про діти. Якжеж діти пішли з хати й у хаті залишилися лише обоє подругів, між ними зачалися суперечки за дур-

(закінчення на 5 стор.)

Редвотер, Алберта: — похорон бл. п. М. Манчак з роду Мальована

В середу, 21-го червня ц. р., по трудах туземного життя, на 82 році, перейшла у вічність бл. п. Марія Манчак. Покійна народилася 17-го січня 1890 р. в селі Звиняч, пов. Чортків, в Україні. В 1902 р. приїхала до Канади, 12-річною дівчиною враз зі своєю рідною в околиці Стар в Алберті, де її батьки вперше набули землю. В 1906 р. вийшла вона заміж за Данила Манчака. Зараз по вінчанні, в пошукуванні за кращими заробітками, через 13 літ молоде подружжя працювало по різних роботах у Саскачевані, Манітобі, а відтак у 1918 р. повернулося до Алберти і в околиці Куквіл купили фарму. Тут, вже на власній землі, працювали аж до 1955 р. В Куквіл у тих часах уже існувала зорганізована з церквою св. Івана Хрестителя наша парафія, до котрої й вони включилися.

На старості літ, коли вже діти подоростали та подружилися та коли вже їхні сили почали їх опускати, вони купили хату в недалекому містечку Редвотер, де прожили до 1963 р. В тому році помер Данило, муж покійної, а бл. п. Марія перейшла жити до Мондер до дочки Евелин, замужної Тимчак.

Подружжя Данило й Марія Манчак мали 12 дітей, 9 дочок і 3 синів. Тепер при життю стали: Марія замуж. Данчук на фармах у Редвотер, Василь жон. в Едмонтоні, Айлін зам. Гофман у Ню Йорку ,Анна зам. Антонюк в Едмонтоні, Розалія зам. Самсон у Гелісбург в Іллінойс, Микола і Елис Голт в Едмонтоні і Евелин зам. Тимчак у Мондері. Крім засмучених дітей, покійну оплакують 26 внуків і 34 правнуки, а також

бл. п. Марія Манчак

2 брати покійної: Стефан Мальований в Едмонтоні, Фред Мальований на фармах у Редвотер, та 3 сестри: Анастазія зам. Маліца в Скаро, Катерина Койн у Сан Франціско та Нора зам. Полівчук у Калгарах.

Покійна Марія відзначалася великою працьовитістю.

Доказом того є виховання так чисельної рідні серед важкої праці та постійних зайнять. Вона ніколи не мала зайвого часу. Вона була теж глибоко релігійна та жертвенна. Жодні досвіди і терпіння, що їх вона зазнала в життю не могли захитати її релігійного духа. Вона часто й довго молилася не лиш у церкві, але також вдома, особливо по праці вечером, як також дуже часто приступала до св. Тайн. Хоч обставинами на старости літ була примушена жити поза властивою парафією Куквіл, а відтак Редвотер, то бл. п. Марія Манчак про них завжди пам'ятала й своїми щедрими дарами їх спомагала. В той спосіб давала примір іншим, щоб її наслідували. Місцевий душпастир із Редвотер відслужив парастас при співучасти дяка п. Ів. Мальованого в п'ятницю, 23-го червня вечером у каплиці похоронного заведення Парк Меморіял в Едмонтоні, а відтак, на бажання рідні покійної, на другий день прибув із Мондеру о. В. Ваврик ЧСВВ і в церкві в Редвотер, підчас заупокійної св. Літургії, попращав покійну та вказав на її замітні християнські чесноти, що їх вона вірно практикувала за свого життя, як духа молитви, жертвенности та прочі.

Місцевий душпастир по Службі Божій попращав покійну від рідні, від парафії та від усіх приявних. Бл. п. Марію похоронено на церковному цвинтарі в Куквіл поруч її мужа Данила. По похороні зібралися чисельно приявні учасники похорону та рідня покійної на поминальний обід в залі під церквою в Редвотер. Обід приготовили місцеві парафіянки. По обіді п. Мик. Пухалік зібрав пожертви на допись в часописах, щоб втривалити пам'ять про померлу. Пригноблена великим смутком рідня покійної щиро дякує священикам та дякам за відправлення заупокійних богослужень, церковній та похоронній прислузі в тім і похоронному заведенні Парк Меморіял за совісне виконання своїх обов'язків, всім приявним за слова потіхи й розради в їх горю, а особливо за численні пожертви на заупокійні Служби Божі, на квіти та на допись та за все, чим хто небудь причинився до звеличання похорону. На прес-фонд „УВ" передано 16.00 дол. — за пожертви щиро дякуємо, а покійній бажаємо щасливого блаженства у вічности.

Едмонтон, Алберта

ДРУГА РІЧНИЦЯ СМЕРТИ БЛ. П. І. КАЛИНСЬКОГО

бл. п. Іван Калинський

В понеділок, 4 вересня, минуло 2 роки з того часу як навіки замкнулись очі нашого дорогого мужа і тата бл. п. Івана. З болем серця згадуємо цю сумну річницю смерти найдорожчої нам особи.

Заупокійну св. Літургію за помершого Івана Калинського в річницю його смерти в церкві св. Юрія Побідоносця відслужив в понеділок, 4 вересня о год. 8 рано парох о. В. Тарнавський.

Приятелям і знайомим за участь в поминальному богослуженні щиро дякують

Анна Калинська з дочками Марусею і Любов

Styles Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
206 McLeod Bldg. — 424-9645
10128 - 100 St., Edmonton

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.
В НАС МОЖНА КУПИТИ ЕСПАНСЬКИЙ ШАФРАН

Пачки до Европи й Азії
Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 15.35 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.
Висилаємо крім пачок бандерольки з нашого товару. М. Лаврин
Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

ВАЖЛИВЕ ДЛЯ ВЛАСНИКІВ ДОМІВ
Кошториси даром
З ФАБРИКИ ДО ВАС
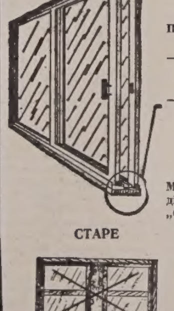
Похиле підвіконня включує:
— вінилеву щілину (не допускає морозу)
— система для пересування ніколи не справляє клопоту
Ми можемо прикрасити Ваш дім цими чудовими дверми „Супрім" до патіо
СТАРЕ НОВЕ
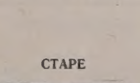
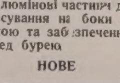
Алюмінові частини до розсування на боки зі сіткою та забезпечення перед бурею
СТАРЕ НОВЕ
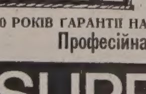
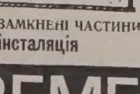
10 РОКІВ ГАРАНТІЇ НА ЗАМКНЕНІ ЧАСТИНИ
Професійна інсталяція
SUPREME WINDOWS LTD
429-0833, Evenings 475-2597 9654 - 106A Ave.

Як поводяться з українськими туристами

«Родянська Україна» з 11 липня 1972 р. опублікувала кореспонденцію п. н. «Крах політичних провокаторів». В кореспонденції пишеться: «Одного травневого дня у Львові біля будинку агенства Інтурист зупинився мікроавтобус ... Його пасажирами були громадяни Канади українського походження. Звичайно, що на нашій землі опинилися подружжя Алберт і Ольга Качковські, Дмитро і Соня Ципівник та Стефан і Рома Франко, нічого дивного нема. На Україну щодня прибувають тисячі іноземних туристів ... Привітно зустріли у нас і цих канадських туристів, дали їм можливість мандрувати зручно і комфортабільно ...»

Далі кореспонденція оповідає, що названі особи після Львова були в Києві, в Москві, Полтаві, Харкові, у Криму, у Вінниці, Чернівцях. «Але — пише газета — рестектабільні туристи почали поступово підбурювальну, провокаційну поведінку, пропаганду ворожої нам ідеології, практичні заклики боротися з існуючим у нашій країні соціяльним ладом ... Тоді ... радянські компетентні органи визнали неможливим їх дальшу поїздку і прийняли рішення про видворення подружжя Качковських, Ципівних та Франко за межі Союзу РСР».

Кореспонденція подає дані про працю і життя названих осіб у Канаді і запитується від себе: «Звідки вони брали відомости про Радянський Союз, Українську РСР, про життя наших людей, соціялістичний лад, які наводили в розмовах з громадянами Радянського Союзу?» Далі газета пише: «У своїх відповідях туристи посилались на видання буржуазно-націоналістичного Союзу Українських Самостійників та інших організацій подібного гатунку ... Перебуваючи тут, вони не прагнули пізнати правду, а намагалися знайти підкріплення своїм твердженням. З неприхованою злобою і розгубленістю змушені вони констатувати крах подібного світосприймання. Крізь зуби визнають, що наш народ гаряче відстоює радянську дійсність.

Газета далі пише, що туристи з Канади пробували запечувати свій зв'язок з організаціями, «які перебувають на службі імперіялістичних розвідок», але потім «на кордоні, викриті незаперечними доказами, провокатори каялися ... Я прошу пробачення за свою негарну поведінку на Україні — заявив Дмитро Ципівник. Даю обіцянку, що, повернувшись до Канади, не буду вести наклепницької роботи проти радянської України і ворожою діяльністю проти Радянського Союзу не буду займатись».

Кінчається ця кореспонденція так: «Суворий і переконливий урок дали радянські люди (тобто агенти КГБ — прим. складача) політичним провокатором з-за океану. Може цей урок послужить серйозним застереженням зарубіжним буржуазно-націоналістичним центрам, які вишукують неіснуючу шпаринку у моноліті радянського суспільства, намагаються посилати на нашу землю групами чи поодинці своїх відповідно підготовлених агентів. Ми гостинні тільки для чесних людей, а провокаторам гатунку Качковських, Ципівників та подібних до них доводиться переривати свої вуаяжі і з ганьбою забиратися геть».

Так пише совєтська газета. Цю статтю передано також по совєтському радіо. Це справді, «урок», над яким варто подумати всім тим, які відвідують Україну. Щодо названих в кореспонденції осіб, то ми лише можемо висловити їм співчуття. «Що вони мають відповідати на таку писанину совєтської газети? Можливо, вони будуть мовчати. Бо, може, мають рідних в Україні, а, може, не захотять ставити у незручне становище тих справжніх «радянських людей», а не КҐБістів, з якими їм доводилося розмовляти ...,

Як було подано в „Радянській Україні", туристи, що про них пишеться в статті, були з Саскачевану.

(За часописом „Мета")

Видають але не поширюють

Секретар української секції Спілки Словацьких письменників Зозуляк на сторінках тижневика „Нове життя" звернув увагу на не зовсім відрадну обставину.

Протягом останніх 25 років у Східній Словаччині вийшло понад 120 назв прози, поезії та наукових праць українською мовою. Але ці видання — як пише Зозуляк — „дуже поволі поширюються серед нашого населення".

РОСІЙЦІ ЧЕРЦІ НА АФОНІ

Московський патріярх переслав 30,000.00 дол. та потрібний матеріял для відбудови російського монастиря св. Пантелеймона, що згорів перед кількома роками. Туди поїхало теж двох російських черців.

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(закінчення з стор. 4.)

ниці. Жінка звичайно хотіла мати послідне слово й нераз, як немала що чоловікові відповісти, то називала його дурним, що він нічого не знає, на нічому не розуміється ітд. Чоловік зразу собі з того говорення не робив багато, бо уважав то за звичайну жіночу балаканину.

Зрештою в хаті ще був син, який кінчав школу й батько не хотів при синові заводити сварку з дружиною. Та син незабаром покінчив школу й теж покинув батьківську хату й пішов на своє. Щойно тоді зачалися сварки в хаті на добре. Одно другому приписувало різні похибки, одно друге обвинувачувало в різних похибках і недотягненнях, що траплялися в часі фармування ітд. Жінка звалювала всю вину на свого чоловіка, повторюючи постійно ту саму пісеньку: „Ти дурний, ти нічого не знаєш, ти ніколи нічого доброго не зробив, ти нікому не став у пригоді ітд". Чоловік переважно не відповідав на ті заміти, жінці знудилося говорити самій до себе й з часом теж замовкала й у висліді дійшло до того, що вони обоє по місяцеві до себе не промовили ні одного слова. Жили в одній хаті, разом їли, ходили поруч себе, а мовчали обоє неначе німі.

Врешті чоловікові таке життя остогидло й він сказав жінці, що може буде краще, якщо вони продадуть фарму й перейдуть жити до Едмонтону, де вже не буде за що сваритися та спорити. Дружина погодилася, вони продали фарму, досить скоро й добре, бо фарма була загосподарена, то купець знайшовся відразу.

Приїхали до Едмонтону й тут купили хату й зачали вести троха інше життя. Тут вже було веселіше, як на фармі, до того тут була церква та різні організації, можна було десь піти й провести час веселіше, як на фармі. Вони обоє записалися в члени парафії, стали ходити правильно до церкви, працювати в організаціях та брати живу участь у парафіяльному житті. Але згодом виявилося, що вони вже постарілися, багато речей для них стало обоятними, їх вже й не дуже манила праця в організаціях, тим більше, що вони не могли знайти спільної мови з молодшими членами організації, а старші люде були такі самі, як вони, тобто нецікаві, змучені життям, та обоятні до багато справ.

Поволі вони зачали відставати від організації й проводити найбільше часу в своїй хаті. А тут, за якийсь час повторилася історія з фарми. Пачолися суперечки, спори та сварки, а вслід за тим обоє не говорили до себе місяцями. А, як котресь скаже якесь слово, то друге так відповість, що зараз зачинається сварка знову. Врешті вирішили, що може їм краще розійтися й тому постановили продати хату. Вони дали хату на продаж агентові, але ціна була занадто висока й хати ніхто не хотів купити. Знову зачалася сварка за хату й то таки добра. Дійшло до того, що чоловік навіть почастував жінку п'ястуком. Деколи відвідували їх діти, але вони вже знали з фарми, що батьки між собою сваряться, тому не брали тих сварок серйозно. До того діти звичайно все ставали в обороні матері, а батько почував себе покривдженим. Врешті справу передали адвокатові, які її поладнали по свому. Хату продали скоро за багато нижчу ціну, як купили, бо жінка натискала, щоб хату продати. Як чоловік казав, що то ціна занадто низька, то жінка сказала йому, по давньому, що він на тому не розуміється, що він дурний ітд. Хату продали, заплатили комісове агентові, заплатили адвокатам, а рештою грошей, що залишилися, поділилися по половині. Після того розійшлися й навіть одно не знає про друге, де вони живуть.

Ще жінка навідується до дітей, але їх постійно бунтує проти свого чоловіка, все говорить дітям, що татові щось бракує й діти згодом навіть дещо в то повірили й відносяться до свого батька не надто гарно. Я нераз говорим з тим нещасливим чоловіком. Він жалувався перед мною на жінку та трохи й на дітей, що вірять більше жінці, як йому. Я не сказав би, що той чоловік якийсь надзвичайно розумний, але йому нічого не бракує. Він є такий, як був і є кожний наш пересічний селянин, що виріс на селі, а відтак приїхав до Канади й тут поселився. Він виявив себе добрим господарем, давав собі раду з усіми клопотами й труднощами в Канаді й тішився загальною пошаною між усіми, що його знали. Але жінка щось собі уроїла, проголосила його дурним і мабуть сама в то повірила й причинилася до того, що вони обоє на старість розійшлися.

Історія, яку я тут описав, є правдива. Я тих обоє людей знаю довгі роки. Я не хотів би, щоб мене хтось зле зрозумів, що я приписую вину у всьому лише жінкам. В цему випадкові винна була жінка. В інших випадках таке саме міг зробити, а певно й зробив, чоловік. А все зачинається з якоїсь дрібниці. В нас дуже часто на язиці слово „дурний". Щонебудь нам не подобається, ми зараз то називаємо дурним. Навіть малі діти нераз відважуються сказати батькам „ю фулиш". Коли того слова вживається за багато й за часто, воно стає причиною великих непорозумінь, бо навіть доводить до розводу, як це було в тому випадкові, про який я написав. Жаль мені того старенького чоловіка, який на старість залишився сам, бо навіть діти, які жінка насторожила проти нього, відносяться до нього з недовір'ям. А він теж для тих дітей напрацювався, допоміг їм вийти в люде, а тепер на старість навіть не може до них піти. Той чоловік згодом може направду з жалю дістати якусь дурійку й дійсно стати дурним. А все зачалося через маленьке слово: „ти дурний".

В нас в старому краю таких клопотів не було, бо в нас був т.зв. хлопський параграф. Я пам'ятаю, як я ще був малим хлопцем, у нашому сусідстві жило одно подружжя й жінка робила чоловікові клопоти та називала його перед усіми дурним. Йому того було нарешті за багато, він таки направду був одурів, прив'язав жінку до дерева на подвір'ї, взяв батіг й так її батогом збив, що вона ціла була синя. Тоді її відв'язав, вилив на неї коновку води, а, як вона прийшла до себе, розплакалася й присягнула чоловікові, що вже більше не буде його називати дурним. І від того часу обоє жили в найкращій згоді й виховали гарно своїх дітей.

Таких „хлопський параграф" міг бути добрий у старому краю й міг деколи допомогти. Тут за такий „параграф" можна піти легко до дому для умово хворих, або опинитися в тюрмі. Тут треба ці речі ладнати інакше, по Божому, мирно, а передусім обоє подруги повинні шанувати себе взаїмно й не витикати собі своїх промахів та недотягнень. З нас ніхто не поїв усіх розумів, з нас ніхто не є досконалий, кожний з нас має свої хиби й недостачі, але має й добрі сторони й може нам треба дивитися на те, що в нас є добре, а не видіти лише те, що є зле. Зрештою, як ми побиралися, то ми виділи й знали, що мій чоловік чи моя жінка має такі чи інакші хиби й ми з тим годилися й то принимали. Як нам був добрий чоловік чи жінка тоді, як ми женилися, як були молоді, то повинні бути такі самі добрі й на старість, коли вже прожили зі собою стільки років, пережили неодну біду й клопіт, виховали дітей та діждалися старости. То все повинно було подружжя з'єднати та дати силу переносити й усі прикрощі старшого життя. Так бодай видається мені, а я вже прожив таки гарні роки . . .

У СПЕЦТЮРМІ Ч. 410

З КНИГИ СПОГАДІВ «ЧЕТВЕРТИЙ ВИМІР» (5)

Поговоривши серйозно з хлопцями в камері, ми вирішили рятуватися якомога і поставили курцям ультиматум: або кидай курити, або переходь в іншу камеру, до курців. Крім того, ми ввели заборону на розмови і лайку в періоди поміж їжею — той час був призначений на працю. І почали цикл лекцій з історії та релігії. Мені випало завдання переказувати по змозі найдокладніше зміст Біблії, яку я вже непогано знав. Темами інших лекцій поділилися Едик і українські хлопці.

Такий суворий режим був «не по клімату» двом злодіям і Баранову — через тиждень вони почали вимагати переходу в іншу камеру.

— У чому справа- — запитав Буряк.

Ми пояснили йому.

— Будете сидіти так, як я посадив, — і садист пішов.

Але за місяць трапилася несподівана й небачена тут подія: удень відчинилися двері й увійшла жінка в прокурорському мундирі. За нею товпилися «Гітлер», Буряк і вартові.

Ми остовпіли. Але мені, як колишньому юристові, цей мундир був знайомий. Я пізнав, що це прокурор для нагляду над тюрмами, і сказав:

— Будь ласка, не лякайтеся, заходьте хоч на п'ять хвилин, адже ми тут живемо постійно.

Я бачив на обличчі літньої жінки непідроблений переляк. Вид жовтої півтьми в льодовій камері і сірих людей-кістяків міг вразити кожного.

Прокурор увійшла, непевно сіла на лавочку, і тоді до неї підійшов Баранов.

— У мене відкрита туберкульоза. Чи можу я тут перебувати? — прохрипів він.

— Він справді хворий? — запитала жінка «Гітлера».

— Так, хворий, — спокійно підтвердив він. — Моє діло — тримати їх, а не лікувати.

Ми показали лід на стінах і на підлозі, розказали про наше прохання сидіти без курців, про знущання над жінками, про побої в камерах, про безправство в усьому.

Не дослухавши до кінця, прокурор вийшла. Все, очевидно, залишилося без змін. Але, як не смішно, від нас забрали курців і в обмін привели, на наше прохання, Карла Фрусина, який буквально гинув у камері з десятком блатних.

Другого перевели до нас Михайла Сороку — одного з дуже приємних і скромних провідників українського національного підпілля. Ми ще просили перевести до нас архиєпископа Сліпого або Володимира Горбового, але цього не дозволили, а дали нам Вольта Митрейкина, який обіцяв не курити.

Від того дня в нас запанував «режим»: тиша весь день, півгодини перед сном для обміну думками. Кватирка у вікні відчинена цілу добу, зранку гімнастика й обтирання водою .Нелегко було примусити себе роздягтися до пояса. Мало приємно спати під відчиненою кватиркою. Ми з Вольтом спали посередині, і клуби сивого повітря падали на нас. Вольт спав у шапці, зав'язаній під бородою. Але свіже повітря врятувало нас усіх. Упродовж року, проведеного в цій камері, у нас ніхто не захворів, не збожеволів, не пробував покінчити з собою.

І, очевидно, в нас був «спільний казан»: усі харчі — роздобуті інколи в крамниці, а чи одержані випадково в посилках — були спільні. Це дуже сприяло атмосфері єднання і дружби в камері.

Я хотів би щоскоріш закінчити цей важкий розділ, про-

(закінчення на стор. 8 .)

Рейкрофт, Алберта: – золотий ювілей п-ва С. і М. Зубів

„Тебе я мій милий кохаю, тебе я мій милий люблю, з тобою 50 літ проживаю, при тобі, Стефанку, й умру. Один тільки місяць був свідком, як ти мене до себе пригортав, ти клявся во віки любити і тим до себе прикував".

* * *

За старанням дочок, зятів та внуків відбулася дуже гарна забава-гостина з нагоди золотого ювілею п-ва Стефана і Марини Зубів дня 3-го червня ц.р. у великій міській залі в Райкрофт.

Панови Зубови тепер 71 років а його дружині п-і Марині 68. Наш ювілят родився в селі Ставки, повіт Скалат, Україна. Ювілятка родилася в селі Козина, того ж повіту і була з роду Янішевських.

П. Зуб приїхав до Канади 1927 р. а рік пізніше приїхала п-і Зуб з 2 і пів річним сином. Зразу жили в Ламонт, Алберта, де фармували до 1956 р. З тим роком перейшли жити до Райкрофт, недалеко дітей та внуків.

Мають вони чотири дочки: Ольга, зам. за Грицем Гавриленком, Стефанія, зам. за Дмитром Сандулом, Анна, зам. за Михайлом Миханюком — живуть в Гренд Прері, Алта і Славка зам. за Семом Биковським — живуть в Едмонтоні. Синок помер, маючи дев'ять років. Діждалися теж 17 внуків і двох правнуків.

На прийняттю було сто тридцять людей. Стіл, на якому лежав коровай (весільний кейк) і пара українських колачів, був дуже гарно прибраний. А за столом наші пишні ювіляти: Стефан і Марина, а побіч них дружба п. Федір Янішевський, брат ювілятки і дружка Настя Матвіїв, обоє зі Спіріт Ривер, Алберта.

Господарем торжества був п. Роман Янішевський, котрий витав гостей і в час прийняття сказав гарну промову. Крім нього говорив ще Лерій Сандул, внук ювілятів. Він щирими словами звеличав дідуня і бабуню, за що йому і п. Янішевському приявні подякували гучними оплесками.

До столів доносили внучки, а внуки доливали гостям „на здоровля", бо інакше не годен.

„Треба їсти, треба пити і треба ся веселити, хоч раз на 50 літ." А я, що те пишу, думаю собі: що добрі діти родичам вінець, а лихі кінець.

Добірна музика доповнювала велич гарного ювілею.

П-во Стефан і Марина Зуб зложили на „УВісті" десять долярів. За жертву щиро дякуємо і бажаємо п-ву Стефанові і Марині Зуб прожити ще многі і благі літа.

Щасти Боже Ювілятам — Оріянка

п-во Стефан і Марина Зубів

Торгилд, Алберта: – похорон бл. п. Йосифа Бориса

Дня 1-го серпня упокоївся в Бозі бл. п. Йосиф Борис. Покійний народився 1900 року в селі Трибухівці, повіт Бучач, Україна. До Канади прибув 1928 року. В 1936 році спровадив до Канади свою дружину Анну зі сином Михайлом. Купив фарму в околиці Тудор і тут разом фармували.

В Канаді народилося подружжю ще три дочки.

Від часу приїзду до Канади належав до української католицької церкви, для якої ніколи не жалував ні часу ні матеріяльної піддержки.

В 1970 році тяжко захворів. І хоч в 1971 році купив хату в місті Торгилд, довго в ній не прожив. Йому ставало з кожним тижнем гірше й, хоч бував і по шпиталях і мав різних лікарів, хвороба робила своє. Довший час перед смертю перебув в дома під доглядом своєї доброї подруги Анни.

Покійний лишив в смутку жену Анну, сина Михайла з невісткою Ольгою з дому Федина, в Торгилд, дочку Марію, замужну за Пилипом Довганюк в Калгарі, Гелен, замужну за Дон Келегер в Едмонтоні, і Анну, замужну за Баб Кромп у Бр. Колюмбії; також 10 внуків, одну сестру у Вегревил і одну в Україні.

Парастас відслужив в каплиці Парк Меморіял в п'ятницю, 4-го серпня о. П. Мойсюк.

В суботу, 5-го серпня о. П. Мойсюк відправив заупокійну св. Літургію в Українській католицькій церкві в Торгилд і виголосив прощальне слово.

Тіло покійного вавезено до української католицької церкви у Тудор, де покійний був членом і тут ще відправлено панахиду, а опісля похоронено тіло на цвинтарі св. Михаїла біля церкви в Тудор.

бл. п. Йосиф Борис

По похороні відбулася перекуска в церковному підвалі в Торгилд. Перекуску приготовила родина покійного. Підчас перекуски о. П. Мойсюк мав коротке слово розради для родини, а опісля попросив до слова п. Іванкова з Едмонтону, приятеля покійного Йосифа ще з України, щоб розказав про життя покійного.

На кінець Б. Довганюк, зять покійного Йосифа подякував всім учасникам похорону. Родина зложила на „УВісті" 12 долярів.

ПОДЯКА

Щиру подяку складає родина покійного о. П. Мойсюкові, церковному хорові, Парк Меморіял, жіночому Т-ву за поміч підчас перекуски, жертводавцям на Служби Божі, тим, що принесли квіти і всім присутнім на похороні: Нехай вам усім Господь нагородить сторицею.

А Ти, дорогий мужу і тату спи вічним сном а канадська земля хай буде тобі легкою.

Жена і діти

Щиро дякуємо за жертву на „УВісті" а покійному Йосифові Борис нехай подасть Господь небесне царство і вічну пам'ять на землі.

Комітет „За аматорський театр"

Окремий „ад гок" комітет культурних діячів Торонта під назвою „За аматорський театр" займається зібранням фондів на видання двох окремих збірників театрів, а другого для аматорських театрів малих форм. На днях комітет отримав від Канадської Шевченківської Фундації у Вінніпезі повідомлення, про признання дотації в сумі 1250 дол. на видання першого з названих збірників одночасно Спілка Українських Журналістів Канади призначила на цю ціль із своїх фондів суму 250 до. Комітет „За аматорський театр" звернувся також до інших українських установ та організацій в Канаді з проханням підтримати згаданий проєкт своїми дотаціями. Комітет працює як неприбуткове підприємство з метою причинитися цим виданням до відродження аматорського театрального руху в українському культурному житті на еміграції. Кошти видання обох збірників преліміновано на 8.050 дол. Здійснення цього проєкту залежатиме у великій мірі від жертвенности наших організацій та поодиноких меценатів, яких прізвища будуть видрукувані на сторінках наміченого видання.

Дотації просять слати на банкове конто комітету „За аматорський театр":

Acc. No. 6879, Ukrainian (Toronto) Credit Union,
297 College St.
Toronto 2B, Ont.
або на адресу касира комітету:
Mr. W. Veryha,
215 Grenadier Rd.,
Toronto 154, Ont.

ЗАМОВТЕ ТЕПЕР
НАЙКРАЩИЙ
ДАРУНОК
НА УКРАЇНУ
СПЕЦІЯЛЬНІ
РУБЛЕВІ
ЦЕРТИФІКАТИ

INTERTRADE EXPRESS CORP. НАЙПЕРШЕ ВАМ ТАК СКАЗАЛА, А ВАШІ РІДНІ ВАМ ЦЕ ПІДТВЕРДИЛИ

За спеціяльні рублеві цертифікати ваші рідні можуть купити, що захочуть, за малу частину звичайної ціни, бо кожний рубель варта найменше 4 звичайні рублі або й більше. То так, якщо ви йшли би до крамниці із $100.00 й за них купили товарів за $200.00 або й $300, або навіть більше.

Спеціяльні рублеві цертифікати можна вимінятн теж на звичайні рублі по дуже корисному курсі.

ВПОВНІ
ГАРАНТОВАНІ
ВПОВНІ
АСЕКУРОВАНІ
ЛИШ INTERTRADE
EXPRESS CORP.
ДАЄ ВАМ НАЙСКОРШУ ОБСЛУГУ.

Цертифікати будуть доставлені до дому ваших рідних протягом прибл. 3 тижнів. Ціна одного спеціяльного рубля є $2.35.

ЦЯ СУМА Є ПОВНА
АБСОЛЮТНО НЕМА
НІЯКИХ ІНШИХ
ОПЛАТ

Ви можете післати кожну суму, яку захочете.

Жадайте нашого
ілюстрованого
каталога

ЗАМОВЛЯЙТЕ
ТЕПЕР
ЗАМОВЛЯЙТЕ
ЛИШ ЧЕРЕЗ

INTERTRADE
EXPRESS CORP.
125 East 23rd Street
Fifth Floor
NEW YORK, N.Y. 10010
Тел.: 982-1530

ДУЖЕ ВАЖНЕ
АВТОМОБІЛІ
Лиш короткий час
Дуже скора достава

ЖІГУЛІ ВАЗ 2101 ам. $3214.00
МОСКВИЧ 412 ІЗГ ам. $3155.00
МОСКВИЧ 408 ІЕ ам. $3033.00
ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗАЗ 968 ам. $2026,00

Жадайте нашого
спеціяльного бюлетеню
з фотографіями
автомобілів

АПАРТМЕНТИ
ВЖИВАНИЙ ОДЯГ
ЖАДАЙТЕ НАШОГО
СПЕЦІЯЛЬНОГО БЮЛЕТИНА

МИ МАЄМО 23-РІЧНИЙ ДОСВІД У ТОМУ БИЗНЕСІ І МАЄМО ТИСЯЧІ ВДЯЧНИХ КУСТОМЕРІВ.

Ще лише один тиждень приймаємо зголошення на прощу до СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

Astro Travel Service

10019 - 103 Avenue Centennial Building Tel.: 423-2351 Edmonton, Alberta

Вісті з Едмонтону

Український день у парку Елк Айленд

Понад 7000 українців, головно із центральної Алберти, прибули на Український день, що його кожного року організує едмонтонський відділ КУК. Цьогорічні святкування відбулися в неділю, 27 серпня, в парку Елк Айленд. Головним промовцем був міністер праці в Албертському уряді д-р А. Е. Гоголь. У програмі концерту брали участь: Хор „Дніпро" під проводом Романа Солтикевича, жіночий ансамбль „Мережі" під мистецьким керівництвом Марії Дитиняк і Сергія Яременка, оркестра Дмитра Ващка та оркестра Віктора Голубовича. Коротку промову про Студентський Клюб при Албертському університеті виголосила студ. Дарія Порохівник, голова Клюбу.

Про дост. Міністра Гоголя говорила посолка п-і Катруся Чічак. Свято відкрив заступник голови КУК п. адв. Василь Підручний. Першою частиною програми провадив Роман Осташевський, а другою Богдан Хомляк.

Управі відділу КУК та всім виконавцям належиться признання за вміле та успішне організування цьогорічних святкувань на честь наших піонерів, що на їхню шану відбувається Українськ и й день.

Віра Ке в Едмонтоні

Віра КЕ

У неділю, 17 вересня, загостить до нашого міста відома українська журналістка Віре Ке. Вона приїде на запрошення Організації Українок Канади, а її зустріч з громадянством Едмонтону відбудеться в четвер, 17 вересня в год. 3-ій попол. у залі УНО, 10629 - 98 вул. Головною точкою програми буде виступ Віри Ке, яка читатиме власні статті та фейлетони. Як відомо, її писання відзначаються оригінальним стилем та погідним гумором. Імпрезу збагатить виступ співочого ансамблю „Мережі" під керівництвом п. М. Дитиняк. Після програми ОУК гоститиме присутніх чаєм.

Віра Ке часто виступає у різних містах Канади і всі її виступи проходять з великим успіхом. Як редакторка Жіночої сторінки „Нового Шляху" вона втішається великою популярністю між читачками, теж і читачами цього часопису. Крім „Нового Шляху", вона співпрацює з іншими журналами, зокрема жіночими.

В Едмонтоні Віра Ке виступить вперше. Ініціяторки імпрези запрошують все українське громадянство Едмонтону й околиці скористати з нагоди зустрінутися особисто з нашою небуденною гостею.

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Вписи до Пласту дітей від 7 років вгору, в „Пластовому домі" 10150 - 79 вулиця, в суботу, 9 вересня в год. 4 пополудні.

Сходини відбувюаються кожної суботи в год. 4.00 попол.

* * *

Понеділок, 11-го вересня:

перші повакаційні сходини Доброї Волі — перший відділ в залі УНД-ому в год. 8-ій вечора.

* * *

Субота, 16 березня:

о год. 7-ій вечером сходини гуртка книголюбів у п. А. Байрак 11209 - 123 вул.

* * *

Неділя, 17 вересня:

о год. 3-ій попол. у залі УНО, 10629 - 98 вул. заходами Організації Українок Канади відбудеться зустріч з відомою журналісткою Вірою Ке з Торонта. Після програми чай. Управа ОУК запрошує до участи все українське громадянство Едмонтону.

* * *

Неділя, 24 березня:

год. 2.30 по пол. в залі Українського Народнього Дому відбудеться з нагоди 20-річчя Єпархіяльного музею ЛУКЖ показ музейних експонатів і чайне прийняття. Єпархіяльна управа ЛУКЖ запрошує все українське громадянство взяти участь у нашой імпрезі.

* * *

о 3-ій год. попол., в залі УНО авторський вечір письменника й поета Олекси Гай-Головка, заходами Літературно-Мистецького Клюбу.

Сходини професійних музик

В неділю, 10 вересня, в год. 3-ій пополудні відбудуться в залі УНО другі з черги сходини „Клюбу українських професійних музик і музиколюбів". Головною точкою програми сходин буде прийняття статуту того товариства, який з'ясує приявним п-і І. Павликовська. Відтак буде доповідь п-і А. Байрак на тему: „Історія української клясичної музики від найдавніших часів до першої світової війни".

На ці сходини запрошуємо сердечно зацікавлене музикою українське громадянство.

Управа Клюбу

Рідна Школа при церкві св. Юрія

Веде окремо українсько-англійський відділ для дітей, які слабо або й зовсім не говорять по-українському. Навчання відбувається кожної суботи від год. 9 до 12 полудня.

В Ювілейній авдиторії стоятиме погруддя М. Лисенка

Албертський уряд дозволив відділови Комітету Українців Канади в Едмонтоні поставити погруддя Миколи Лисенка, батька української музики, в Ювілейній авдиторії. Відкриття погруддя та великий концерт творів Миколи Лисенка відбудеться в неділю, 5 листопада ц.р. Погруддя запроєктував та вже працює над ним Леонід Молодожанин із Вінніпегу. Маестро Молодожанин знаний нам із його творів, а головно відомі є його Вашингтонський пам'ятник Шевченка та минулого року відктитий його пам'ятник Шевченка в Аргентині.

У концерті, що буде із нагоди відкриття погруддя, візьмуть участь запрошені солісти та едмонтонські збірні хори. То в перше в Едмонтоні будуть співані великі Лисенківські кантати, які вимагають великих хорів. Тому, мистецький комітет, який займається приготування концерту, звертається з закликом та запрошує всіх тих, що можуть і хочуть співати, щоб приходили на проби хорів.

Проби будуть відбуватися кожного понеділка від год. 7:30 вечора у залі УНО. Проби будуть відбуватися у такому порядку: спочатку чоловічий хор і жіночий хор будуть вправляти в окремих залях у будинку УНО, а опісля обидва хори зійдуться у горішній залі й будуть вправляти як великий мішаний хор.

Ще раз сердечно запрошуємо всіх охочих співаків і співачок на першу пробу, що буде в понеділок, 11 вересня ц.р. в годині 7:30 вечора в залі УНО. (10629 - 98 Стріт)

Діючий суперінтендент публічних шкіл

Діючим суперінтендентом публичних шкіл Едмонтону призначено Михайла Стрембіцького українського роду, на місце д-ра Р. Джонса, що досить несподівано зрезигнував зі свого становища.

Михайло Стрембіцький, що має 37 років, був заступником суперінтенданта від 1-го січня ц.р. Він уродився в Алберті, та покінчив албертський університет. Він має ступін магістра „Артс" та освіти. Тепер приготовляється до докторату.

За час праці в публичних школах п. Михайло навчав у всіх ступенях шкіл і займав різні становища в системі включно з директорст в о м шкіл.

Михайло СТРЕМБІЦЬКИЙ

Родина Стрембіцьких живе в Едмонтоні.

СТЕФАНИК – ЯКИМ ВІН БУВ НАСПРАВДІ!

Юрій КЛИНОВИЙ

Саме поступила на книгарські полиці велика монографія д-р Луки Луціва п.з. „Василь Стефаник — співець української землі." Появилася вона накладом В-ва „Свобода", в твердій оправі, на доброму папері, з 13 ілюстраціями, бібліографією, показниками творів та імен тощо. І ще багато доброго можна сказати про форму і зміст книжки д-ра Л. Луціва, ми обмежимося тим, що, на нашу думку, найважливіше.

Наперед декілька слів про автора монографії. Д-р Лука Луців — невтомний і дуже заслужений дослідник української літератури, автор багатьох літературознавчих робіт, зокрема товстих монографій про М. Шашкевича, Т. Шевченка, І. Франка і О. Кобилянську. Його роботи, як і найновіша про В. Стефаника, відзначаються науковою об'єктивністю, аналітичн о ю спостереглівістю і, врешті, майже унікальною солідністю у збиранні і показі матеріялів, що торкаються згаданих угорі письменників.

Хто познайомиться з монографією д-ра Луціва про покутського новеліста, той побачить, що вона є своєрідною підручною книгою Стефаникознавства, без якої ніякий дослідник творчости цього письменника не зможе обійтися. Хоч справа не в числах, ми ствердимо, що в своїй роботі д-р Луців покликується, а частенько й цитує понад 50 своїх і чужих критиків і дослідників Стефаника, без сумніву, вислід упертої, наполегливої праці цілого свого життя. З важливіших критичних нарисів про творчість цього письменника ми можемо віднотувати тільки брак одного, а саме нарису Д. Донцова, що п.з. „Поет твердої душі" був опублікований у ЛНВ за місяць лютий 1927 року. Але, як кажуть, одна ластівка весни не робить.

У своєму вступі п.з. „Замість передмови, що має форму діялогу, д-р Луців стверджує устами свого співрозмовника мету монографії:

> „Бачу, що твоя праця матиме полемічний характер, бо ти будеш спростовувати те все, що невірного понаписували совєтські критики про автора „Синів".

У відповіді на цей коментар, автор підтверджує думку співрозмовника і наводить докази, чому саме така монографія потрібна:

> „Українська наука у вільному світі мусить заперечувати всі неправди, які друкуються під російською займанщиною про українські справи, хоч авторами цих фальшивок часто бувають і українці, що **по волі чи по неволі** (підкреслення наше — Ю.К.), стараються приподобатися Москві."

Немає сумніву, що творчість Стефаника, як і інших представників української культури, в Україні таки добре підстрижена, підмальована, не раз і пофальшована до тої міри, (хай читач вибачить макабричне порівняння!) нагадує радше канадського чи американського мерця, що лежить на катафальку. Чи не найкращим прикладом такого брутального поведення із Стефаником є тритомне, т.зв. наукове видання його творів, що появилося накладом Видавництва Академії Наук РСР в роках 1949 — 1954. Ось один приклад: з автобіографічного нарису „Серце", складеного з двох частин, другу частину цілком пропущено, бо автор присвятив її живим, отже, з совєтської точки зору, „неблагонадьожним" людям. Для справедливости треба сказати, що сьогодні нарис „Серце" друкується в Україні повністю. Проте кілька новель Стефаника все ще не можуть пролізти крізь цензуру непошкодженими, тексти багатьох його листів такі спотворені, що залишене дає свідчення чогось протилежного тому, що письменник хотів сказати в оригіналі, факти його життя безцеремонно пофальшовані, а герої його так підмальовані червоним, що самі, допущені цензурою тексти заперечують їх інтерпретацію українськими совєтськими критиками.

Саме тут, успростовуванні фактажу, аналітичний метод д-ра Л. Луціва святкує свої найбільші тріюмфи. Він, цілком спокійно і безпристрасно, цитує фальшивки, а потім показує: тут правда, тут півправда, а тут повне фальшування. Візьмім як приклад інтерпретацію новелі „Палій", героя якої сам Стефаник називає „пролетарем". Українська підсовєтська критика таки частенько порівнює це оповідання з повістю Коцюбинського „Фата-морґана" і підкреслює, мовляв, їх обоїх повну згідність з марксо-ленінською ідеологією. Ні! — заперечує д-р Луців:

> „Зачнім від новелі „Палій", де головним персонажем є відак Федір, що мусить мститися на багатієві Курочці. Є тут конфлікт між двома суспільними верствами в селі, що підкреслюють прокомуністичні критики. Ми зовсім цього не заперечуємо. Федір — халупник, але він зовсім не хоче слухати В. Коряка, який радив йому „вступати до армії пролетаріяту". Оцей халупник уважає себе за щось ліпшого від наймитів, що не мають навіть хати. Він кричить до наймитів: „Ти віл, ти ніколи хати не видів! Ти порядного чоловіка з ясел буком!" Федір ціле життя був бідний, важко працював, та мріяв мати свою хату, нехай вона буде, як куча, але все „його", все свій кут. Він любить землю і працю на ній. Ось його слова:

> „Як єм уздрів його ласку небесну по полю, як жито просилоси під серп і земля аж цєпала: „Иди, Федоре, бери з мене хліб", а я лишив жида серед дороги та й пішов до Божої роботи. Дєкую Господеви і досегодни."

Д-р Луців дуже сумліво виловлює фальшування українських підсовєтських критиків, хоч і становище його до тих „приподобників" Москви не так осудливе, як радше поблажливе. Він бо стверджує, що вони фальшують „по волі чи по неволі". І тут виникає питання, якого ми на еміґрації, здається, ніколи не торкали. Добре чи зле роблять ті критики, корисні чи шкідливі для української культури і для української справи взагалі ті фальшивки? Тут хотілося б зацитувати одно, правда, довжелезне речення із знаменитої роботи недавно арештованого в Україні молодого критика, Євгена Сверстюка „Іван Котляревський сміється" („Сучасність", травень 1972):

> „У нас і досі силкуються писати біографію Котляревського в тому єлейному стилі, в якому автори звикли писати свої казенні автобіографії: підкреслити всі офіційно-патріотичні моменти, послабити, зґладити або виправдати найхарактерніші епізоди внутрішнього життя, над якими начальство могло б насупити брови, і в цілому довести позитивність особи, тобто **придатність її до державної служби** (підкреслення наше — Ю.К.)."

Хоч Євген Сверстюк пише ніби про писання біографій за царського режиму, його уваги повністю стосуються і до часів панування Сталіна і Брежнєва. І сьогодні невідклично треба довести придатні с т ь Шевченка, Франка і т.д. „до державної служби", а це, у випадку Стефаника, аж ніяк не легко. Письменник бо жив до 1936 року, отже міг заявити свою відданість всемогутній комуністичній партії, а цього він ніколи не зробив, навпаки постійно заяв л я в свою ворожість до режиму, який, як чума в середновіччі, усмертив мільйони українців, в їх числі тих, яким Стефаник офіційно склав свій поклін, отже Михайла Грушевського, Сергія Єфремова, Олену Пчілку, Миколу Хвильового, Григорія Косинку і т.д. І тому, коли йдеться про Стефаника, підсовєтські критики мусіли вдатися до надзвичайних заходів, мусіли піти аж на нему дрі фальшивки. Бо й йшлося не про те, щоб обдурити українських читачів в Україні, а-але щоб обдурити „власть іму щих".

А що сталося б, коли б українські підсовєтські критики одного дня перестали фальшувати і почали писати тільки правду? На це питання не тяжко відповісти. Українська інтерпретація життя і творів Шевченка та інших українських письменників напевне стала б причиною або виключення багатьох українських письменників або, в найлегшому випадку, поважного обмеження тиражів їх творів. Так чи інакше, український народ в Україні мав би не тільки замкнуті уста, він мав би дуже обмежений або й замкнутий поступ до наймогутніших і найсвіжіших джерел української національної свідомости. Бо хоч як Москва намагається заставити служити собі твори Шевченка, Франка, Лесі Українки і т.д., вони, навіть у тому викривленому виді, в якому їх подають, служать українському народові, а не ворогові, що хоче його знищити.

Тому не завагаємося ствердити, що монографія д-ра Луки Луціва має велике значення не тільки зібраними в ній матеріялами, але й правдивим насвітленням життя і творчости одного з видатних українських письменників, сторіччя народин якого ми святкували минулого року. Коли вона й не матиме великої популярности на еміґрації, — Василь Стефаник, як відомо, непопулярний письменник, — вона напевне викличе заслужену сенсацію в Україні так, як сенсацію викликала там монографія Ольги Косач-Кривинюк про Лесю Українку. Бо наш народ в Україні спрагнений правди, саме тому за правду, за щиру й непідфарбовану правду, належиться наш доземний поклін авторові монографії по Василя Стефаника.

БАТУРИН

Історична повість (47)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

(Замість думок являються питання.) Чому не поїхала з «ним?»... Просив, благав, не послухала... Вартівником у Батурині лишилась... Мала ключ від другого світа... (На цей спомин здригається ціла.)... Огонь — лід, лід — огонь, лід... Сніг паде.

... (І знову питання)... Чому з Чечелем не пішла?... Тягнули її, пробивалася, дійшла аж тут, а дальше сил не стало. Ледве дотягнулася до лавки...

І добре. Добре так. Сказала собі, що Батурина не кине... І не кине... Тільки хвилину посидить, сил набере, (щоб тільки в очах не було так чорно!) і в город!... (Питання)... Пощо?... (Відповідь)... Як то пощо?... Захищати його... (Питання)... Попелища і трупів?.. (Відповідь)... Хоч би й того. Вона і Батурин одно...

Вітер регочеться в корчах: «ха — ха!... Весняний дощ і суховія, дійсність і мрія, ха — ха!»

Від того сміху зимніше ніж від зимна.

В кістках і в голові болюча порожнеча. Тільки той гул, що від городу летить, як гураґан. Втікати, втікати перед ним у нетрі власної душі!...

... Ковалівка, Батурин, Бахмач, сонце і сміх, стужа і плач... Поранковий усміх днини і довгі, темні, вечерні години, і ніч, глуха, німа, в котрій нічого нема, лиш горе, широке, безкрає, як безодня, прегосподня... бебевх!... Душа завішена в просторах, між небом і землею, в болючій нерішимості, в безсильному, тимчасовому триванню, перехилюється і паде стрімголов...

Бе — бе — вх!

— — — — — — — — —

Сніг паде...

ЗНАЙШЛИ

Вартові з офіцером перешукували гетьманськ и й сад, чи не сховався хто.

Зі смолоскипами бігали, заглядаючи між корчі.

«Жаль, що собак нема, собака носом чує».

«Салдат від собаки не гірший».

«А все таки нюх не таций. Куди!»

«А розум?»

«Гадаєш собака дурна?»

Балакали, як за добрих часів, і балували снігами.

Попереду офіцер.

«Цс!» — дав знак рукою, щоб стали. Сам як кіт причаївся і — прискочив до лавки.

«Ти хто?»

І відтрутило його, як звичайно відтручує, живого чоловіка від мерця.

«Посвітіть!»

Розмотав хустку, струснув сніг: «Гум! Жінка і не з простих. Та ще нічого собі... Мабуть не заковязла».

Відізвався в нім інстинкт мужчини. Казав двом салдатам взяти її уважно і віднести в двір, — під відповідальністю за недоторкальність особи. Знав своїх людей.

«Як береш? Ну, як береш? Цеж не сніп? Бачиш? — з панів, не Матроша яка! Скатіна!»

Як найобережнійше взяли й попрямували до двора.

«Зроэумій їх! Казали істреблять усіх без розбору, — хлопців і жінок, старих і дітвору. А тут — під відповдальністю».

«Бо паня. Не Матроша. Чув?»

«Всі вони руку за собою тягнуть, ті пани».

«Крук крукові не виклює ока».

Оглянулися, чи хто не слідкує за ними. Впевнившися, що ні, нарікали дальше: «Дурні ми з тобою, брате».

«А тобто чому?»

«Бо тому, що не мудрі. Наш брат мордує бідного хахла, а нам би так укупі, та ще попросивши вольницю донську до спілки, одної ніченьки темної та невидненької та зробити усім тим баринам-кровопійцям отак о!» — він рукою показав на горло.

Товариш зацитькував його. «Ще чого доброго збудиться і зачує».

«Не бійсь! Її вже ієрихонські труби не збудять. Така як кість».

«То нащо двигати трупа?»

«Спитай його. Вони до живих не мають інтересу»

«Правда. Цар трупів у спірт кладе і платить».

«За трупи?»

«І за спірт з аптики — особливо».

«Трупів у Батурині набере нині, кільки схоче».

«Та не таких, як йому треба. Він хоче особливих».

«О — соб — ли — вих».

Доходять до двора. Там ще є декілька незруйнованих кімнат.

В одній приміщують Мотрю на скіряній канапі.

«Нічого собі», — завважує салдат.

«Красива, та не для нашого брата. Нашому братові і порізаних досить».

Салдати лихі, що не дали їм вгороді погуляти.

«Багато того добра змарнували нині, ой багато!»

«На мене, то досить, колиб вирізати хлопів».

«І старих баб».

«Хай буде і старих баб, а дівок, та ще гарних, ніяк ні. Гріх».

«Гріх марнувати дар божий».

«Світлійший і дівок різати велів, щоб не плодилася ізміна».

«Не вигубиш черкаської породи і не викоріниш ізміни».

На тім і вривається розмова. Але салдатам не спішно розходиться.

«Красива бариня», — мляскає товстими варгами один.

«Не для пса ковбаса!» — завважує другий.

«Чого стоїш? Ну, чого стоїш, стерво!» — гукає від порога офіцер. «Па ш о л вон!»

І салдати розскакуються, як собаки від ласого шматка.

Офіцер лишається, сам на сам, з невідомою.

Він продрох. Ходить по кімнаті, затираючи руки. «Тай погода яка. Гу — у — у!» Підступає до годинника на магоневій комоді.

Годинник стоїть... Кажуть, що як годинник без причини стане, то в хаті хтось умре.

Йому хочеться, щоб годинник ішов, — відраднійше.

Крутить його, тягне за шнурок, щоби грав. Годинник починає грати арію, але вриває її нагло і шипить, харчить, ніби насміхається злобно. «От тобі і гетьманські часи».

Пригадав собі незнайому, підступив, дивиться і йому робиться страшно.

«Не дише, біла, як труп, а все ще така гарна. Може це відьма?»

Пригадує собі давно забуті казки про відьом і опирів.

Він утомлений, бо цілу днину «дерся», голодний, як пес. Найкраще пішов би спати, хоч би й тут на якому фотелю, і спав би, поки не зроблять з тим проклятим Батурином якийсь кінець.

Чує, що розгулялися нерви. Надивився нині на таке, що — тю! Спльовує. «Нема нічого страшнійшого, як здобувати твердиню». Має повні уши тих верєсків і стонів, сотки очей дивлять ся на нього, страшним поглядом передсмертним, сотки рук чіпаються його за каптан, за рукави, за пальці, навіть за вістря шаблі.

«Фу, чорт! Погано, противно, аж млісно».

Млоїть його від запаху крови і від смороду жареного людського м'яса, — позіхає широко, безконечно, тим позіханням, що свідчить про крайне вичерпання нервів... «Офіцер!?»...

Це слово підбадьорює його. Соромиться слабости своєї. «Цеж ізменніки, на них иншої кари й бути не може».

«А невжеж ізменніки не люди?» — відзивається слабий голосок десь із споду душі.

Річна передплата „УВ" – тільки $6.00

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

(закінчення з стор. 2.)

кві є теж залишки основ попередніх церков, що були побудовані передше. Посередині церкви є невеликий престіл, виготовлений відповідно до нових приписів латинського обряду. Горішня церква, яка має стати незабаром парафіяльною церквою для римо-католиків Назарету, закінчується копулою в формі ліхтарні.

Ціла церква розмальована дещо в модерному стилі, представляє картини та символи, зв'язані з Благовіщенням та Вополоченням Божого Сина. Наші прочане оглядали церковні мальовила з зацікавленням, але без більшого захоплення. Здається мені, що давні образи, чи ікони таки більше сприяли би побожному наставленню прочан до місця, що пригадує історію Благовіщення Богородиці.

Ми скінчили оглядини собору й пустилися йти до церкви св. Йосифа, що недалеко собору. Між собором та церквою св. Йосифа є великий будинок-монастир оо. францісканів. Тут живуть черні-франціскане, що служать богослужби в соборі Благовіщення та недалекій церкві св. Йосифа, а, кромі того, тут є колегія Святої Землі, де вчаться молоді францісканські богослови. Там теж приміщена парафіяльна канцелярія назаретської римо-католицької парафії св. Йосифа. В монастирі перебувають теж францісканські черці з цілого світу, які приїздять на прощу до Назарету. Тому при вході до францісканського монастиря панує постійний рух. Священики, братчики та цивільні люде входили до монастиря та виходили з монастирської брами й розходилися в усіх напрямках. На площі перед манастирем один чернецьфранціскании продає теж пам'ятники з Назарету, але то головно книжечки з історією та зі світлинами нової церкви Благовіщення, поштові картки зі світлинами різних церков та пам'ятків нових місь Назарету та інших Святих Місць Святої Землі, медалики, хрестики з оливного дерева, вервиці тощо. Деякі з наших прочан, між ними й я, купили картки, щоб написати привіт своїм знайомим, а до того я купив ще книжечку про нову церкву Благовіщення та деякі медалики. На відміну від вуличних торгівців, тут ціни поміркованi, постійні. Через те й не треба турбуватися, чи ви за щось не переплачуєте й не треба торгуватися. Кромі того тут спокійний настрій, не чути постійного гомону торговців, що захвалюють свій товар та прямо напихають його в руки прочан.

У міжчасі деякі з наших прочан ввійшли до церкви св. Йосифа й нетерпеливо ждали, щоб оглянути цю церкву, бо після обіду ми мали йти оглядати інші цікаві місця в Назареті. Наш постійний співтовариш прощі в св. Землі, кол. мій водій таксівки Джордж ждав у міжчасі на нас на площі перед церквою й вів розмову з деякими знайомими торгівцями пам'яток.

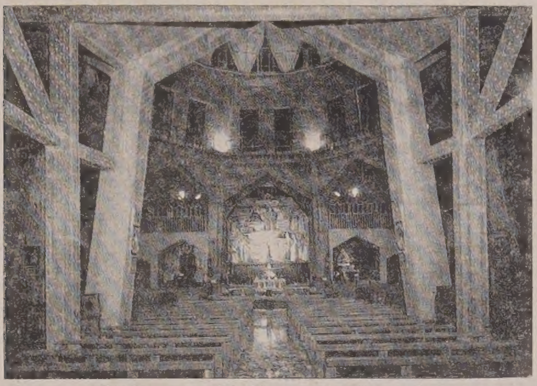

Горішня церква в соборі Благовіщення в Назареті з картиною-мозаїкою, що її світлину подаємо окремо.

На базарі в Назареті завжди повно покупців та глядачів

75-річчя української католицької парафії

В СТАР, АЛБЕРТА

У зв'язку із відзначуванням 75-річчя української католицької парафії в Стар, Алберта, парафія видала окрему книжечку, в якій подано коротко історію парафії. Книжечку опрацював о. В. В. Для відома наших читачів, що не брали участи в святкуваннях й не мали нагоди набути цеї книжечки, передруковуємо історію парафії з цеї книжечки з деякими доповненнями.

З нагоди 75-річчя парафії Едмонтонський Владика Преосв. Кир Ніл вислав окремий привіт, який теж надруковано в тій книжечці. Цей привіт передруковуємо також. **Ред.**

* * *

Єпископська Канцелярія,
6240 Ейда Булевард.

Едмонтон, Алберта,
26-го липня, 1972.

У 75-РІЧЧЯ ПАРАФІЇ У СТАР

Стар є найстаршою українською церквою у Канаді.

Вже у першій десятці піонерської доби здобувся на будову свого церковного будинку.

Легендарною історією свого минулого переповнена третя з ряду церковна будівля, започаткована новими зусиллями в різних місцях.

Із Ієрархів у минулому парафія Стар гостила у своїх церковних стінах такі величні постаті, як Архиєпископ Легаль, Митрополит Андрей Шептицький, Єпископ-Піонер Кир Никита Будка і його наслідник Архиєпископ Кир Василий Ладика.

У ряді місіонерів-парохів видніють такої міри особистості, як: Дмитрів, Тимчевич, Заклинський; із піонерами ієромонахами, як: Філяс, Дидик, Крижановський; з найновішим доповненням душпастирів, як: Чопей, Дмитрук і Іванець.

Зі сумерків минулого виринають на картках метрикальних книг такі прізвища піонерів-членів, як: Борис, Гавриленко, Данчук, Данилко, Дубровський, Кінаш, Летавський, Лопушинський, Мальований, Мельник Никслишин, Німчук, Пайш, Пасемко, Процінський, Сахман, Самборський, Старко, Стецик, Сенятович, Темняк, Тичковський, Шпачинський, та ще інші родини.

Теперішня парафія, на протязі свого існування, прибирала теж різні місцеві назви, як і змінювала покровителів церкви. Колись знана була під назвою Стар, відтак „на Гуцулах", вкінці „коло Тичковського", а тепер Пено. І покров церкви змінювався: перша церква була під назвою: Преображення Господнього, друга церква Воскресення Господнього, а теперішня Успення Божої Матери.

У 75-річчя оснування церковної громади у Стар, на порозі наступаючого вже 4-го чвертьсторіччя, під невідому нам усім найближчу будучину, свій найщиріший ювілейний привіт, із великим Божим Благословенням, шле Ієрарх Едмонтону,

✠ НІЛ, Єпископ

СВІТ-Сі-Пі-Ер

МИ ВАС ЗАВЕЗЕМО ТУДИ ДЕ ПРОВЕДЕТЕ МИЛО ЧАС

Вакації означають дещо більше, як два польоти літаком, злучені з деякими бічними оглядинами міст. Вакації означають приємність, злучену з якимись переживаннями. То щось такого, що на нього варто ждати й для цього варто щадити гроші. СіПіЕр хотів би допомогти вам в тому, щоб ви були певні, що ваші вакації будуть чимось таким, що ви будете їх пам'ятати через довгий, довгий час. Ми зіставили ряд вакаційних подорожей до деяких найбільш цікавих місцевостей у світі. Вони не є коштовні. Але їх плянували фахівці, які хотіли, щоб ви скористали за ваші гроші та у вашому вакаційному часі, якнайбільше з подорожі. Тут подаємо вам деякі приклади. Ваш подорожний агент може подати вам ще багато більше інформацій.

ГАВАЇ

15 днів починаючи від $129

Гонолюлю: квіти-орхідеї цвітуть протягом цілого року, а сонце світить безперервно. Ваші вакації тут включають приміщення в чудовому готеліГолідей Інн, що збудований на морському узберіжжі, поїздку човном по пристані та специяльне Гавайське привітання. І ви будете лежати на морському узберіжжі, заїдати овочі папая та придивлятися, як спортовці їздять на водяних лещетах. Тоді ви пізнаєте, що то значать вакації такі, як повинні бути завжди.

МЕХІКО

17 днів, починаючи від $167

Ви розпічнете свій побут від міста Мехіко й будете мати досить часу оглядати скарби мистецтва, посвятити час на закупи та відвідати нічні клюби. Опісля ми завеземо вас до Такско, де ціле село проголошено національним пам'ятником. А вкінці відвідаєте Акапулько: затоку, морські узберіжжя, квіти, усміхнені люди, та на бронзово опалених туристів, що вигріваються на сонці. В цій одній ціні включені: приміщення в готелі та поїздки до деяких місць, що їх варто оглянути, а ми не хотіли би, що б ви їх не бачили. Кромі того будете мати багато часу вільного для самого себе й оглядати різні місця та речі самі.

ПІВДЕННА АМЕРИКА

29 днів починаючи від $1,465

Тут є місця для мисливих з фотографічним апаратом (сафарі), яке підшукали фотографи для фотографів. А що за місця для фотографування! Ви побачите місто Ліма і руїни старовинного міста інків Мачу Пікчу, примітивне індіянське село та найстарше місто Південної Америки - Кіто. Ви навіть проведете один тиждень на славних островах Ґалягагос. З вами буде їхати окремий фотограф - фахівець, а число учасників тої групи є обмежене до 25 осіб. В ціні включені: переліт, готелі, переїзди автобусами та багато перекусок.

СХІД

21 днів, починаючи від $494

Схід є вповні відмінний від усього, що ви бачили передше, а ці вакації вчинять вам це менше таємничим. Ми вас завеземо до модерного міста Токіо й чудового, незмінного старовинного міста Кіото. Там ви побачите старовинні святині, імпозантний краєвид Японського моря та всю метушню й дешеві товари в Гонг Конг. Ціна включає готелі, оглядини міста автобусом, переїзд з летовища до готелів та деякі харчі.

ІЗРАЇЛЬ

16 днів, починаючи від $339

В Ізраїлі є багато різних річей та несподіванок: морські узбережжя, що тягнуться вздовж моря та одні з найкращих у світі курорти, Святі Місця, як Вифлеєм, Назарет та Генезаретське озеро; яркі світла та жвавий рух в Гайфі та Тель Авів. Це будуть вакації, в часі яких ви побачите те все та ще багато більше. В ціні включені переїзди з летовища до готелів, оглядини міст автобусами, більшість прохарчування та мешкання по трьох в одній кімнаті.

ГРЕЦІЯ

23 дні, починаючи від $167

В часі цих вакацій ми допоможемо вам побачити те, що ви захочете побачити. Протягом перших п'яти днів ми покажемо вам клясичні будови в Атенах та околиці. Після того ви самі будете вибирати, що ви захочете побачити. Ви може захочете провести увесь час ваших вакацій в Атенах — де будуть включені в ціні готель та частина прохарчування. До вибору є теж чимало поїздок до різних грецьких островів. Або може ви рішитеся вибрати якесь соняшне узберіжжя в невеликому грецькому курорті.

ЕСПАНІЯ

23 дні, починаючи від $228

Як ви прибудете до Мадриту, на вас ждатиме винайманий в фірмі Авіс автомобіль. Там є заплянована для вас подорож із першоклясним приміщенням в містах, як Мадрид, Ґранада, Севілля, включаючи однотижневий побут в курорті Плеймар на узберіжі Коста дель Соль. Так ви подорожуєте з приятелями, але при тому маєте користь із догідних цін та допомогу в плянуванні цілої подорожі. В ціні є включений автомобіль без обмеження в милях їзди, усі приміщення в готелях та деяке прохарчування.

ФІДЖІ

17 днів, починаючи від $225.25

Дуже мало закутин на землі зможе дорівнати магічній примані Південного Пацифіку: довгі морські узберіжжя, вкриті білим піском, кришталево чисті голубі морські води, ринки завалені горами південних овочів, як банани, ямс, хлібні овочі та інші екзотичні овочі. В часі ваших вакацій ви будете мати нагоду відвідати чудові околиці на човні, або автобусі, бути на святкових бенкетах на островах та бачити традиційні танці мешканців островів. А то вам дасть нагоду мати багато вільного часу, нічого не робити й почувати себе прекрасно. В ціні включене приміщення, пливання човнами, прогульки автобусами та частинне харчування.

ПОРТУҐАЛІЯ, ЕСПАНІЯ І МАРОККО

21 днів, починаючи від $384

Три чарівні країни, всі три включені в спеціяльну вакаційну ціну. Ви розпічнете свої вакації від величних широких вулиць та просторих площ Мадриду із багатьома фонтанами. Відтак ви поїдете відвідати імператорські міста Марокка: Танжир, Рабат, Маракеш та Фез. Після повороту до Еспанії ви будете відпочивати чотири дні на курортах Коста дель Соль, а відтак поїдете до Севіллі та Лісбони. В ціні включені всі готелі, переїзд із летовища до готелів, подорож автобусами для оглядання міст та частина прохарчування.

ЯК ФІНАНСУВАТИ ВАШІ ВАКАЦІЇ?

Багато із більших видатків є включені в цінах, які ми подали біля кожної тури. В той спосіб ви зможете користати із спеціяльних знижкових цін, які ми дістанемо. Якщо не сказано інакше, то кошти приміщення в готелі обчислені за приміщення для двох осіб в одній кімнаті. Окрема кімната коштуватиме дещо більше й ви повинні цю різницю дочислити до ціни за побут в означеному місті. Ціни є подані в табелі нижче. В часі рухливого сезону — червень, липень, серпень — ціни є дещо вищі. Тепер ви можете мати досить добре поняття про всі ваші кошти вакацій. А, якщо ви схотіли би подорожувати на вакації на сплати, то ми можемо вам допомогти нашим поміркованим пляном — "подорожуйте тепер, а платіть пізніше".

А тепер ви мабуть схочете мати дещо більше подрібних інформацій про подорож. Ваш подорожній агент має їх: кольорові брошури з повним пляном подорожі та багатьома особистими вказівками, які подав подорожній фахівець. Все те дістанете даром. Лише зателефонуйте до нього, або дзвоніть до агента міжнародніх подорожей якого небудь бюра замовлень СіПіЕр.

SAMPLE AIR FARES
(In Canadian dollars and subject to change without notice)

Destination and Tour number	Edmonton	Calgary	Vancouver
	$	$	$
HAWAII IT1CP1TW4A Mid-Week Thrift fare	296	296	234
MEXICO IT2CP1MT11 17 day excursion fare [illegible]	295	261	280
SOUTH AMERICA IT2CP1WWT1 29 day economy excursion fare	690	690	690
THE ORIENT IT1CP1CO01 17 day G.I.T. fare	722	722	647
ISRAEL IT2CP15133 16 day group fare	571	571	610
GREECE IT2CP1T550 23 day excursion fare	436	436	478
FIJI IT1CP1TT01 17 day I.I.T. fare	618	610	536
PORTUGAL, SPAIN AND MOROCCO IT2IB15119 21 day G.I.T. fare	396	396	435
SPAIN IT2CP1T025 23 day excursion fare	321	321	363

CPAir

Велика картина-мозаїка в горішній церкві Благовіщення. Картина представляє Христову Церкву.

Богослуження: вересень

о. П. Шиндюк
9628 - 107 Ave., Grande Prairie
Ph.: 532-7017

10. — Гай Прері 10; Ріно 3 попол.
17. — Ґренд Прері 10, Кентуан 3 попол.
24. — Ґайнс Крік 10; Норт Стар 3 попол.

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741

10. — Айрон Ривер год. 10.30
17. — Ст. Павль год. 10 рано
21. — Ґлендон год. 10 рано
24. — Боннвил год. 10 рано
27. — Ґлендон год. 10 рано

о. І. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501

13. — Восетна 10
17. — Смокі Лейк 10
21. — Еллорена 10
24. — Смокі Лейк 10
27. — Параскевія 10

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph. 436-3018

10. — Елсон год. 10.30
17. — Чергіл год. 10.30
24. — Менлі год. 10.30

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472

10. — Лемонт
14. Воздвиження Ч. Хреста — Ст. Майкел
17. — Делф
24. — Восток св. Михайла
27. Воздвиження Ч. Хреста — Делф

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835

10. — Голден 8.30 р.; Коперник 10.30 р.
17. — Голден 8.30 р.; Голденфарми 10.30 р.
24. — Голден 10.30 р. співана

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593

10. — Атабаска 10; Проспериті 12
17. — Річмонд Парк 10
21. — Атабаска 10
24. — Атабаска 10; Фрейнс 12
27. — Бойл 10

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345

10. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30
17. — Ту Гилс год. 9; Плейн Лейк год. 10.30
24. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10.30

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton

10. — Кемровз 9.00; Равнд Гіл 11.00
17. — Равнд Гіл 9.00; Кемровз 11.00
24. — Гей Лейкс 10.00 (празник)

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952

10. — Редвотер 9; Федора 10.30
14. Воздв. Чес. Хр. — Редвотер 9 рано
17. — Редвотер 9; Вог 10.30
24. — Редвотер 10.00

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543

10. — Стрий
24. — Спедден
27. Воздвиження Ч. Х. — Давнінг

УВАГА: Від 11-го до 23-го вересня священик буде поза парафією.

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804

10. — Ренфурлі 10 рано
17. — Іннісфрі-місто 10 рано
21. — Іннісфрі XI ренч 10 рано
24. — Менвіл 10 рано
27. — Іннісфрі X ренч 10 рано (храм)

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730

10. — Дервент 8.30; Елк Пойнт 10.30
17. — Дервент 8.30; Верміліон 10.30
21. Різдво Пр. Б. — Енгел Лейк
24. — Дервент 8.30; Нортерн Веллі 10.30
27. Воздв. Ч. Хр. — Дервент 10.00

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
822 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731

10. — Витків
17. — Норт Батлфорд, год. 3.00 в Медовлейк
24. — Редісон

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165

10. — Гамболт 9; Бруно-місто 11
17. — Бруно 9; Гамболт 11
21. Різдво Пр. Богор. — Гамболт 8.00 рано
24. — Гамболт 9; Леніген 11
27. Возд. Чесн. Хр. (Піст) — Гамболт 8; Бруно 10.30

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.

15. — Вакав 10
23. — Вакав 9; Борщів 11
30. — Вакав 9.30; Сокаль 11

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

10 вересня, неділя 15 по Соц. Августина

11 вересня, понеділок Усікн. гол. Івана Хрестителя

14 вересня, четвер † Поч. цер. року Симеона

17 вересня, неділя 16 по Соц. Вавили

21 вересня, четвер Різдво Пресв. Богородиці

24 вересня, неділя 17 по Соц. Теодори

27 вересня, середа Воздвиження Чесн. Хреста

Григоріянський календар:

10 вересня, неділя 16 по Соц. Минодори

14 вересня, четвер Воздвиження Чесн. Хреста

17 вересня, неділя 17 по Соц. Софії

18 вересня, неділя 18 по Соц. Теклі

26 вересня, вівторок Перест. Івана Богослова

Короткий нарис

ПАРАФІЇ В СТАР-ПЕНО
1897 - 1972 Р.

Колись околицю Стар називали Една, також Бівер-Крік. В місцевості Една постала велика українська оселя-громада в Канаді, яку започаткували поселенці з родинами з сіл Небилова і Перегінська, повіт Калуш (Галичина), 1894 р. Від редакції газети „Свобода", що виходила в Америці, приїхав відвідати українські оселі в Канаді о. Нестор Дмитрів. Він відвідав Вінніпег, Стюартбурн і Теребовлю (тепер Велі Ривер) в Манітобі і Една-Стар в Алберті.

О. Н. Дмитрів приїхав до Една-Стар в Велику Суботу, 24 квітня 1897 р. На дру-

(продовження на стор. 8.)

З Царгороду до Арголіди (1)

(закінчення з стор. з.)

фісковані речі їхні колишні власники можуть везти назад туди, звідки привезли, але хто це робить? Вияснюючи нам цей сумний стан, наш молодий співрозмовник сам потерпає за свій баґаж: у нього добре вживана телевізія, маса перестарілих фільмів, що на Заході випродуються дешевим коштом, а в Персії для нього як фільмового фахівця означають скарб. З його нещасної міни ми бачимо, що не має надії перевезти своє зароблене добро до Персії. На митному столі тим часом насуплений дефтердар старанно «вичищує» якомусь бідоласі, що понапаковував найлонових сорочок, панчіх, бляшанок з оприскувачем волосся для свого гарему чи всієї жіночої рідні, ґрунтовно валізки. Зміст одної валізки висипається на стіл, а в порожню валізку митних скидає все те, що має бути оплачене. Бідолашна жертва стоїть німа з фаталістичною міною. «Така воля Аллаха» — ніби написане в неї на бличчі . . .

Зразу після переїзду кордону в недалекому мотелі, де ми вирішуємо переночувати, маємо нагоду пізнати тип турка, в якому живе ще стара рабська покора: молодий чолов'яга, що висиджує перед канцелярією мотелю, доки його покличуть до якоїсь прислуги, має нам показати павільйон, де нам доведеться ночувати. Тож він не крокує разом з нами, як нормальна людина, а підкреслено швидко дріботить п'ять кроків попереду, озираючися раз-у-раз, чи ми йдемо за ним. Як колись сердарі перед башею чи султаном. Все те, очевидно, за бакшиш.

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

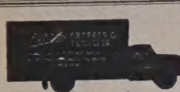

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.

Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669

CARS & TRUCKS REPAIRED. Motor Tune-Up.
SALE OF TOP GRADE OIL, GAS, TIRES AND ACCESSORIES.

Artic Service Station Ltd.

12608 Fort Road, Edmonton, Alta. Ph.: 476-2212
Owner & manager: Merian STRASHOK

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta. — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

КВІТИ

Academy Flowers & Gifts
10752 - 124th Street Phone 452-3388
„СВІЖІ КВІТИ НА ВСЯКІ ТОРЖЕСТВА"
(На весілля та на похорони)
Іван та Стелла Козак

КУПУЄМО ЗУЖИТІ СТАЛЕВІ ЧАСТИНИ ТА МЕТАЛЕВІ ВІДЛИВИ
Maurice Shugarman
CANADIAN CONSOLIDATED SALVAGE
Yard Office: 9636 - 105 Ave., P. C. Box 156, EDMONTON

Короткий нарис парафії в Стар-Пено

(Закінчення з стор. 7)

гий день, цебто Великдень, він мав воскресне богослуження і Службу Божу в школі Лаймстови-Лейк. По відправі посвятив людям, що дуже громадно з'їхалися, паски. В тій же школі відправляв він і в Світлий Понеділок, а в Світлий Вівторок в хаті Івана Гальки на Восток. Під час тижня відвідував наших поселенців в околиці.

В Томину Неділю, 2-го травня 1897, о. Н. Дмитрів по Службі Божій посвятив місце на цвинтар, на фармі призначеній урядом на церковні потреби. Порадив доставити хрест і огородити цвинтар. Тоді й вибрано парафіяльний комітет: Костя Немирського, Івана Данчука, Мих. Мельника, Ів. Сахмана, Мих. Пулишія, а секретарем назначено Миколу Шпачинського. В тому часі переведено першу збірку на **„греко-католицьку церкву в Бівер Крік"** (так записано). Зібрано 5.00 дол., (що на ті часи було добрим початком).

В осені тогож 1897 р. о. Н. Дмитрів приїхав знову. Едну-Стар відвідав в серпні 1897 р. римо-католицький єпископ Еміль Легаль зі Ст. Алберт і правив для наших поселенців Службу Божу в школі, проповідав по англійськи, перекладав Василь Пулишій. Єпископ обіцяв постаратись про наших священиків. То були перші архиєрейські відвідини наших поселенців, бо тоді ще не мали вони ні свого єпископа ні священиків, а підлягали римо-католицькому єпископові в Ст. Алберт. (Пізніше він перенісся до Едмонтону). Коли в осені до Едни-Стар приїхав о. Н. Дмитрів, то мав Службу Божу в неділю, 3-го жовтня в школі, на якій був присутній єп. Легаль, що уділив при кінці відправи архиєрейського благословення. По відправі перейшли всі на церковну площу, де вже було звезено трохи будівельного матеріялу. Єпископ обіцяв помогти в будові церкви й дальше старатись про сталого священика, і заплатити за церковну землю урядові. Але заплативши, записав її на свою дієцезію.

О. Дмитрів був тоді на Една-Стар три тижні, помагав звозити дерево на будову, а в неділю перед своїм від'їздом посвятив місце під церкву. На Різдво в січні 1898 р. (юліян. календар) парафіяни ходили колядувати на церкву, під проводом дяка М. Шпачинського; заколядували 42.00 доляри.

19-го лютого 1898 р. єпископ Легаль щераз відвідав наших поселенців, мав для них відправу в хаті Пулишія, а опісля обговорював з людьми справу будови церкви. З весною будову розпочато. Приїхав енергійний молодий священик о. Павло Тимкевич у Страстний Тиждень, відвідавши наперед єпископа Легаля. Великоднє богослуження відправив у хаті Федора Мельника, але довго не задержувався, бо на Преображення Господнє (18 серпня 1898) виїхав до ЗДА, не маючи в Една-Стар де мешкати. В той час парафіяни переписали землю на членів парафії, що пізніше дало причину до незгоди. Коли єпископ Легаль був в околиці Едни 189 р., то до наших поселенців уже не вступив, бо відчував, що він там не бажаний. Але що тоді був наш Великдень, то люди поїхали до нього з пасками. Він їм їх посвятив, а вони співали воскресні пісні.

Після виїзду о. П. Тимкевича будову церкви докінчено в осені 1898 р., але священика не було. Люди сходились кожної неділі й свята до церкви на спільні молитви; співали утреню, вечірню та набожні пісні.

(продовження в черговому числі).

CHEKERDA'S
DENTURE CLINIC
ROSSLYN SHOPPING CENTRE — EDMONTON
13562 - 97 St., Edmonton
Ph. 475-0011 — Res. 476-9627

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION Ltd.
10635 - 95 St., Edmonton
Phone 424-4401

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

Aaron
Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

Дрібні оголошення

● Старокрайові ковдри з нашої або доставленої вовни чи пуху робимо на замовлення. Ціни приступні. Говоримо по українськи.

WOOL CARDING
9618 - 111 Ave., Edmonton
Tel.: 479-2289

Потрібно сторожа

(Кертейкера)
До домівки УНО — 10629 - 98 вул. в Едмонтоні.
Зацікавлених в цій праці проситься телефонувати до господаря 476-7029.

Едмонтон вітає врочисто . . .

(закінчення з стор. 1.)

ісповідників, що споміж них одним із достойних ісповідників є Владика Василь, якому Боже Провідіння дозволило прибути у вільний світ, щоб голосити праявду про поневолену Українську Католицьку Церкву.

Під кінець Служби Божої виголосив проповідь Преосвященний Василь, який говорив на тему недільної Євангелії, закликаючи всіх приявних бути вірному Богові й рідному народові та сміло й відкрито визнавати віру в Бога, чого не можуть робити свобідно їхні брати в Україні. Многолітствієм Святішому Отцеві українському Первоієрархові Кардиналові Йосифові, всім українським Владикам та духовенству та всьому українському народові й учасникам богослужби закінчено врочисту св. Літургію.

В цю неділю під усіми українськими католицькими церквами в Едмонтоні причіплювано учасникам богослужб пам'яткові стяжки („тег-и") на пам'ятку відвідин Владики-Ісповідника в Едмонтоні. Крім того в церквах роздано окремі ковертки на дар для Владики Василя.

Того дня пополудні представники едмонтонського щоденника „Едмонтон Джорнял" перевели інтерв'ю з Владикою Василем, що було надруковане в цій газеті. Цього тижня Владика Василь проводить духовними вправами для священиків Едмонтонської єпархії, а в п'ятницю вечером він буде головним промовцем на бенкеті в його честь в готелі Шато Лякомб в Едмонтоні, що його влаштовує окремий комітет.

• Норвегія купує в Канаді 22 літаки „СФ-104 старфайтер" за ціну 20 мільйонів долярів.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТОРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
— Припасовує окуляри

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теглер Блдґ.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

ЛІКАРІ ЕДМОНТОНУ

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone: Office 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст нирковиx недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Гусениці в Манітобі

Манітобські фарми навістила цього року язва гусениць, які з'їдають засіви ріпаку. Гусениці появилися в північно-західній частині Манітоби, в околицях Давфину, Сван Рівер та Роблин. Фарми, навіщені гусеницями, скроплено хемічним розчином, який нищить гусениць. В цілому скроплено прибл. 100.000 акрів ріпакових рослин коштом понад 200,000 дол. Манітобські фармери сподіваються, що скроплювання знищило гусениць й вони зберуть ще досить добрий збір ріпаку.

У СПЕЦТЮРМІ Ч. 410

(закінчення з стор. 5.)

те мушу розказати ще дещо.

Перше — це прогулянка. Випускали нас відразу всіх на загальне подвір'я, обгороджене колючим дротом. Там була відкрита смердюча яма — вбиральня. Упоперек ями кинено обледенілу дошку з поруччям. Наш одяг просякав у камері вогкістю і на морозі негайно замерзав, ставав негнучкий. Як ми ухитрялися на холоді, в хуртовину, при 60° морозу полагоджувати свої потреби . . . далебі тепер мені це здається неможливим. І досі відчуваю закостенілі пальці, убивчий холод, штивний крихкий одяг . . . А так само «гуляли» жінки. Вдумайтесь у цей жах!

Друге — це їжа і лазня. Варили для нас спеціяльно привезені блатні. Вони безжалісно крали все, що тільки можна було вкрасти, і ми одержували гнилу солону рибу, «яриновий суп», у якому була каламутна вода без товщу і часом плавал кусок мерзлої картоплі. Празником був «вінегрет»: квашена мерзла капуста з гнилою картоплею та буряком.

А лазня — раз на десять днів була справньою каторгою. У кімнату розміром не більше 15 квадратових метрів набивали по три камери, по тридцять людей, і після трьох-п'ятьох хвилин починалося гукання вартових: «Кінчай митися! Годі! Звільняй для інших!» Обпікшися кип'ятком, ми вибігали з рештками мила на тілі у холод льодової камери- передлазні, де напхані напхом люди перешкоджали один одному одягатися.

Одного разу після прогулянки мене й Карла залишили нарубати дров. На роботу нас не водили, знаючи, що всяка робота це розкіш у порівнянні з перебуванням у льодовій камері. Виснажені й немічні, ми мало не падали при кожному ударі сокирою об поліно. Знічев'я я почув ззаду голос Буряка:

— Що, важко?

— Еге ж, нелегко, — відповів я.

— Але зате повітрям дихаєте, — сказав цей садист. Він «платив» нам за роботу: дозволяв зайву годину подихати повітрям.

Іноді приїжджав до нас лікар. Якось і я попросився до нього. Я зустрів знайому людину, хірурга з таборового шпиталю, який знав на що я хворію і що для мене дуже небезпечне охолодження моїх ніг, до яких майже не доходила кров. Він сказав до Буряка:

Цьому чоловікові треба давати двічі-тричі на день грілку з гарячою водою. Він дуже хворий . . .

— У мене тут не санаторія, — відрізав Буряк, і мене відвели в камеру.

Ми проводили дні на навчанні: вивчали мови, читали. Карл ухитрявся вивчати за три місяці нову мову. Він працював майже безперервно від шостої ранку до десятої вечора. Можна було тільки подивляти його цілеспрямованість і заповзятість. Я також намагався читати, а одночасно . . . розтирав ноги. Вони мерзли до зціпеніння. Розтерши одну, я брався за другу, і так весь день. Для цього доводилось і вночі вставати кілька разів. Я робив це автоматично, а вночі у півсні.

Були в нас і свої радощі. Раз якось у березні я знайшов на прогулянці гілочки якогось тайгового дерева. Вони відскочили від віника. Ми поставили їх у кухоль з водою і спостерігали з насолодою, як налилися бруньки обдуреної рослини й появилися листки. Але листочки були крихітні й абсолютно білі — сонця ж у нас у камері не було.

Але весна брала своє: у травні сонце нарешті розтопило лід на вікні, і кожного дня його промінь ковзав майже годину по камері — від лівої стіни до правої. Ми поділили між нами цей час і клалися на лавочку так, щоб обличчя було в соняшному світлі. І кожен повинен був тримати руками на грудях кухоль з гілочками. За тиждень листки позеленіли! Це було наше невеличке свято. Та недовго. Під час чергового нелюдського обшуку якийсь вартівник злісно викинув зелені гілочки — кусочок свободи! — у коридор, і там їх байдужі чоботи розчавили . . .

Переклав з російської **Б. Л.**

Протестують проти судів у СССР

37 видатних совєтських діячів, у тому деякі жидівського походження, написали листа до чехословацького парляменту, в якому протестують проти недавніх арештувань та засудів кол. прихильників А. Дубчека. В листі сказано, що всю відповідальність за теперішнє положення в ЧССР несе совєтський уряд, який спричинив інвазію комуністичних військ на ЧССР та усунув від влади уряд А. Дубчека. Теперішні арешти та суди — пишуть автори листа — нагадують масовий терор сталінського часу. В листі совєтські діячі пригадують Г. Гусакові, що він приобіцяв, що ніхто із прихильників Дубчека не буде арештований, а тепер зломав своє слово.

Загрожують захопленням

Жидівська скрайна організація Накам („Пімста") заповіла, що її члени захоплять совєтського дипломата в ЗДА на знак протесту проти накладення на совєтських жидів оплати за виїзд до Ізраїля. Організація Накам твердить, що має членів в ЗДА та в Европі.

Як згинув . . .

(закінчення з стор. 1.)

почули випадково два совєтські аґенти, які сейчас повідомили про те совєтську амбасаду, вважаючи, що завдання Краба може стояти у зв'язку з недалекими відвідинами совєтських достойників. Тому совєтське судно „Орджонікідзе", негайно після причалу в Англії, поставило на сторожі в воді біля судна шість совєтських водолазів, які й захопили Краба, як він пірнув під воду, щоб досліджувати совєтське судно. Краба витягнули на поверхню й почали допитувати, сподіваючися довідатися від нього якихось таємних англійських замірів відносно Хрущова та Булґаніна. В часі допиту Краб дістав серцеву атаку й нагло помер. Командант совєтського судна вирішив причіпити тіло Краба линвою до судна й вивезти на море, де його певно з'їздять акули. Він так і зробив. Але линва, що на ній причіплене було тіло Краба, заплуталася в пропелер судна, який линву перетяв, а приплив моря викинув тіло Краба в гирло невеликої річки, недалеко постою судна „Орджонікідзе", де його відтак знайшли англійські рибалки.

Таке пояснення зникнення командира Краба подає Гатон. Чи воно правдиве, годі сказати. Може колись ще хтось другий підтвердить цю вістку, або подасть інше пояснення зникнення Краба.

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОЇТЬ: СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для дослідів винайшов єдину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває сверб і прикрість до мінут і приспішає лікування ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкоджене місце.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Віо-Дуне), яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Віо-Дуне можна мати в масть і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним в дрогсторах. Будете задоволені або звернуть вам гроші.

Українсько-канадський ІСТОРИЧНИЙ МУЗЕЙ-АРХІВ

Духові цінноші — книжки, часописи, журнали ітд., що їх створив український нарід в минулому на рідних землях, чи тут на поселенні в Канаді, належать уже до історії нашого народу. Їх треба збирати й зберігати для грядучих поколінь. Це якраз є завдання, що його поставила собі наша архівно-музейна збірка. Протягом минулих п'яти років ми вспіли зібрати багато вартісних матеріялів, з яких може й велика частина була би пропала для нашої історії. З нашої збірки користають вже деякі професори університетів та науковці, що цікавляться нашим минулим. Та наша збірка ще далеко неповна. Між нашими поселенцями в Канаді та їхніми синами, внуками та правнуками є ще багато матеріялів, що можуть бути використані для дослідів. Тому просимо всіх, хто ще має відповідні матеріяли, присилати їх до нашої збірки, а ми їх упорядкуємо й збережемо для наших грядучих поколінь та нашої історії.

Список жертводавців ч. 46.

Пожертви готівкою:

проф. Ол. Малицький — Калґари, Алта (вдруге) 10 дол., п-і Ю. Биковські — Едмонтон, 5 дол., п-і М. Бзова — Райкрофт, Алта, (вдруге) 2 дол. — Передше 218.00 дол. Разом 235.00 дол.

Матеріяли прислали:

1. о. Ю. Малий, Едмонтон — журнали, бюлетені і брошури;
2. п. В. Филипович — Едмонтон, (5-ий раз) книжки, журнали і часописи;
3. п. Д. Прокоп — Едмонтон, (4-ий раз) календарі й афіші;
4. п-і К. Гнатюк — Едмонтон, (вдруге) молочарське знаряддя власної роботи, дуже давній серп, давня хустина, піонерські світлини й книжки;
5. п-і С. Семотюк — Ванкувер, Бр. К., книжки й календарі;
6. п. М. Лисюк — Кемсак, Саск., журнали;
7. п-во І. і М. Бзові — Райкрофт, Алта, книжки, журнали і брошури;
8. п. Л. Кобель — Ст. Пол Алта, листи та документи;
9. п-і А. Якимець — Ст. Пол, Алта, перше видання Іст. України, Аркаса й молитовник;
10. п-і М. Лукиньчук, — Ст. Пол, Алта, інтерв'ю на тасьмі про минуле життя 92-річної піонерки — подарувала власної роботи вовняну „опенку" (спідниця);
11. п-і Ю. Старошельська — Ст. Пол, Алта, давній образ і колядник;
12. п. І. Мусійовський — Елк Пойнт, Алта, Св. Письмо та 4 молитовники.

UKR. CAN. HIST. MUSEUM-ARCHIVES
c/o 10231 - 98 Street, Edmonton
Ph. 424-6905

Чепурні мешкання

в дуже спокійному, чистому високому житловому будинкові („гайрайз").
Знижка при винаймі з різними додатками.
Українське керівництво.
9930 - 113 Ст. Едмонтон
Тел.: 482-1774